Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

L 230

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 63

17 lipca 2020

Spis treści

II *Akty o charakterze nieustawodawczym*

ROZPORZĄDZENIA

★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/1044 z dnia 8 maja 2020 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 w odniesieniu do wartości współczynników globalnego ocieplenia oraz wytycznych dotyczących wykazów, a także w odniesieniu do unijnego systemu wykazów, oraz uchylające rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 666/2014** ([1]) 1

★ **Rozporządzenie Komisji (UE) 2020/1045 z dnia 13 lipca 2020 r. ustanawiające zamknięcie połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym przez statki pływające pod banderą Grecji** 7

★ **Rozporządzenie Komisji (UE) 2020/1046 z dnia 13 lipca 2020 r. ustanawiające zamknięcie połowów tuńczyka błękitnopłetwego w wodach konkretnych archipelagów przez łodzie rybołówstwa tradycyjnego pływające pod banderą Grecji** 9

DECYZJE

★ **Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2020/1047 z dnia 15 lipca 2020 r. zezwalająca Portugalii na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego** 12

★ **Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2020/1048 z dnia 15 lipca 2020 r. zezwalająca Austrii na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego *in situ* w celu ochrony dziedzictwa kulturowego** *(notyfikowana jako dokument nr C(2020) 4724)* 15

★ **Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2020/1049 z dnia 15 lipca 2020 r. zezwalająca Francji na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego** *(notyfikowana jako dokument nr C(2020) 4715)* 18

★ **Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2020/1050 z dnia 15 lutego 2020 r. zezwalająca Hiszpanii na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego** 21

([1]) Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ **Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2020/1051 z dnia 16 lipca 2020 r. kończąca ponowne dochodzenie w sprawie absorpcji w odniesieniu do przywozu niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej** 24

ZALECENIA

★ **Zalecenie Rady (UE) 2020/1052 z dnia 16 lipca 2020 r. zmieniające zalecenie Rady (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia** 26

REGULAMINY WEWNĘTRZNE

★ **Decyzja Rady Zarządzającej Wspólnego Przedsięwzięcia na rzecz Technologii Ogniw Paliwowych i Technologii Wodorowych 2 z dnia 26 maja 2020 r. ustanawiająca przepisy wewnętrzne dotyczące ograniczenia pewnych praw osób, których dane dotyczą, w związku z przetwarzaniem danych osobowych w ramach funkcjonowania Wspólnego Przedsięwzięcia FCH 2** 29

Sprostowania

★ **Sprostowanie do decyzji Rady (WPZiB) 2019/797 z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie środków ograniczających w celu zwalczania cyberataków zagrażających Unii lub jej państwom członkowskim** (Dz.U. L 129 I z 17.5.2019) 36

★ **Sprostowanie do rozporządzenia Rady (UE) 2019/796 z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie środków ograniczających w celu zwalczania cyberataków zagrażających Unii lub jej państwom członkowskim** (Dz.U. L 129 I z 17.5.2019) 37

★ **Sprostowanie do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/273 z dnia 11 grudnia 2017 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli, rejestru winnic, dokumentów towarzyszących i świadectw, rejestru przychodów i rozchodów, obowiązkowych deklaracji, powiadomień i publikowania zgłoszonych informacji, oraz uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do odpowiednich kontroli i kar, zmieniającego rozporządzenia Komisji (WE) nr 555/2008, (WE) nr 606/2009 i (WE) nr 607/2009 oraz uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 436/2009 i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/560** (Dz.U. L 58 z 28.2.2018) 38

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2020/1044

z dnia 8 maja 2020 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 w odniesieniu do wartości współczynników globalnego ocieplenia oraz wytycznych dotyczących wykazów, a także w odniesieniu do unijnego systemu wykazów, oraz uchylające rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 666/2014

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 ([1]), w szczególności jego art. 26 ust. 6 lit. b) i art. 37 ust. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Mechanizm monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych ustanowiony w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 ([2]) określa zasady monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych w ramach polityki przeciwdziałania zmianie klimatu. Przepisy tego mechanizmu zostały w pełni uwzględnione w rozporządzeniu (UE) 2018/1999, które z dniem 1 stycznia 2021 r. uchyla rozporządzenie (UE) nr 525/2013. W ramach tego mechanizmu należy przyjąć wartości współczynników globalnego ocieplenia i uszczegółowić wytyczne dotyczących wykazów.

(2) Jeżeli chodzi o współczynnik globalnego ocieplenia, na 1. spotkaniu Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC) służącym jako spotkanie stron porozumienia paryskiego z 2015 r. w sprawie zmian klimatu, przyjętego po 21. Konferencji Stron UNFCCC („porozumienie paryskie"), ustanowiono wspólny wskaźnik przeliczania gazów cieplarnianych na ekwiwalent CO_2 do celów sprawozdawczości w zakresie wykazów gazów cieplarnianych. Ten wspólny wskaźnik opiera się na wartościach współczynnika globalnego ocieplenia określonych w 5. sprawozdaniu oceniającym Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) ([3]). Wartości współczynników globalnego ocieplenia powinny uwzględniać ten wspólny wskaźnik.

([1]) Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1.

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

([3]) Kolumna „GWP 100-year" w tabeli 8.A.1 w dodatku 8.A do sprawozdania „Climate Change 2013: The Physical Science Basis. Contribution of Working Group I to the Fifth Assessment Report of the Intergovernmental Panel on Climate Change" („Zmiana klimatu w 2013 r.: podstawa naukowa. Wkład I grupy roboczej w piąte sprawozdanie oceniające Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu"), s. 731; dostępnego pod adresem https://www.ipcc.ch/assessment-report/ar5/.

(3) Wytyczne dotyczące wykazów gazów cieplarnianych powinny zostać doprecyzowane zgodnie ze zmianami na szczeblu międzynarodowym. Oprócz wytycznych IPCC z 2006 r. dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych, państwa członkowskie i Komisja powinny uwzględnić tryb, procedury i wytyczne dotyczące ram przejrzystości w odniesieniu do działań i wsparcia, o których mowa w art. 13 porozumienia paryskiego, określone w załączniku do decyzji 18/CMA.1 Konferencji Stron UNFCCC służącej jako spotkanie stron porozumienia paryskiego („decyzja 18/CMA.1"). Ponadto zachęca się państwa członkowskie do stosowania dodatku z 2013 r. „Tereny podmokłe" do wytycznych IPCC z 2006 r. dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych.

(4) Aby zapewnić odpowiednią jakość unijnego wykazu, należy określić dalsze cele unijnego programu zapewniania jakości i kontroli jakości.

(5) W celu zapewnienia kompletności wykazu unijnego w rozumieniu decyzji 18/CMA.1 należy określić metodykę i dane, które mają być stosowane przez Komisję przy przygotowywaniu oszacowań w odniesieniu do brakujących danych z wykazu państwa członkowskiego zgodnie z art. 37 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

(6) W celu zapewnienia terminowości, przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności unijnego wykazu konieczne jest określenie treści wstępnych kontroli przeprowadzanych w odniesieniu do danych dotyczących wykazu gazów cieplarnianych przedłożonych przez państwa członkowskie. Ocena dokładności w ramach wstępnych kontroli powinna zapewnić, by państwa członkowskie systematycznie nie zawyżały lub zaniżały oszacowań rzeczywistych wartości emisji i usuwania w odniesieniu do kluczowych kategorii unijnych. Ponadto w związku z tym, że sprawozdawczość dotycząca emisji gazów cieplarnianych przez źródła i usuwania przez pochłaniacze w odniesieniu do sektora użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) stanowi integralną część sprawozdawczości w zakresie wykazów gazów cieplarnianych oraz z uwagi na włączenie sektora LULUCF do celu klimatycznego na 2030 r., wstępne kontrole w sektorze LULUCF należy dostosować do kontroli przeprowadzanych w innych sektorach. Przedkładane dane dotyczące działalności w zakresie użytkowania gruntów i zmiany użytkowania gruntów w sektorze LULUCF można porównać z informacjami pochodzącymi z programów i badań prowadzonych przez Unię i państwa członkowskie, takich jak Copernicus i LUCAS.

(7) Oszacowań służących uzupełnieniu brakujących danych z wykazów krajowych w celu sporządzenia wykazu unijnego dokonuje się zgodnie z wytycznymi dotyczącymi wykazów gazów cieplarnianych. Oszacowania te nie mogą zostać dokonane bez zastosowania wartości współczynnika globalnego ocieplenia gazów cieplarnianych. Jako że zasady dotyczące współczynników globalnego ocieplenia, wytycznych dotyczących wykazów i unijnego systemu wykazów są zasadniczo powiązane, należy uwzględnić je w jednym rozporządzeniu delegowanym.

(8) W celu zapewnienia spójności z datą rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów rozporządzenia (UE) 2018/1999 niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane od dnia 1 stycznia 2021 r.

(9) Zgodnie z art. 57 i 58 rozporządzenia (UE) 2018/1999 rozporządzenie (UE) nr 525/2013 uchyla się ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2021 r., z wyjątkiem art. 7 tego rozporządzenia, które ma zastosowanie do sprawozdań zawierających dane za lata 2018, 2019 i 2020. Należy zatem uchylić rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 666/2014 ([4]) z dniem 1 stycznia 2021 r., jednak jego art. 6 i 7 powinny nadal obowiązywać w odniesieniu do sprawozdań zawierających dane wymagane na lata 2019 i 2020,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do sprawozdań przedłożonych przez państwa członkowskie zawierających dane wymagane począwszy od roku 2021.

Artykuł 2

Współczynniki globalnego ocieplenia

Państwa członkowskie i Komisja stosują współczynniki globalnego ocieplenia wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia w celu określania i przekazywania danych dotyczących wykazów gazów cieplarnianych zgodnie z art. 26 ust. 3, 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

([4]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 666/2014 z dnia 12 marca 2014 r. ustanawiające wymogi materialne dotyczące unijnego systemu wykazów i uwzględniające zmiany współczynników ocieplenia globalnego oraz uzgodnione na szczeblu międzynarodowym wytyczne na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady(UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 26).

Artykuł 3

Wytyczne dotyczące wykazów gazów cieplarnianych

Państwa członkowskie i Komisja ustalają wykazy gazów cieplarnianych, o których mowa w art. 26 ust. 3, 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2018/1999, zgodnie z:

a) wytycznymi Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych;

b) trybem, procedurami i wytycznymi dotyczącymi ram przejrzystości w odniesieniu do działań i wsparcia, o których mowa w art. 13 porozumienia paryskiego, określonymi w załączniku do decyzji 18/CMA.1 Konferencji Stron służącej jako spotkanie stron porozumienia paryskiego („decyzja 18/CMA.1").

Artykuł 4

Cele programu zapewniania jakości i kontroli jakości

1. Komisja zarządza unijnym systemem wykazów gazów cieplarnianych, utrzymuje go i dąży do jego ustawicznej poprawy w oparciu o następujące cele programu zapewniania jakości i kontroli jakości:

a) zapewnienie kompletności unijnego wykazu gazów cieplarnianych poprzez zastosowanie w stosownych przypadkach procedury określonej w art. 37 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2018/1999, w porozumieniu z danym państwem członkowskim;

b) zapewnienie, aby unijny system wykazów gazów cieplarnianych zawierał przejrzyste zestawienie zagregowanych danych dotyczących emisji gazów cieplarnianych przez źródła i usuwania przez pochłaniacze w państwach członkowskich oraz przegląd opisów metodycznych dotyczących kluczowych kategorii unijnych, oraz aby odzwierciedlał w sposób przejrzysty wkład emisji przez źródła i usuwania przez pochłaniacze w państwach członkowskich do unijnego wykazu gazów cieplarnianych;

c) zapewnienie, aby suma emisji gazów cieplarnianych przez źródła i usuwania przez pochłaniacze w Unii w odniesieniu do danego roku sprawozdawczego była równa sumie emisji gazów cieplarnianych przez źródła i ich usuwania przez pochłaniacze w państwach członkowskich, które to dane zgłoszono zgodnie z art. 26 ust. 3, 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2018/1999 dla tego samego roku;

d) zapewnienie, aby unijny wykaz gazów cieplarnianych obejmował spójny szereg czasowy emisji przez źródła i usuwania przez pochłaniacze dla wszystkich lat, w odniesieniu do których przedstawiono sprawozdania.

2. W miarę możliwości Komisja i państwa członkowskie zwiększają porównywalność krajowych wykazów gazów cieplarnianych poprzez dążenie do synergii metod, danych dotyczących działalności, kluczy zapisu oraz alokacji emisji przez źródła i usuwania przez pochłaniacze przez państwa członkowskie, w stosownych przypadkach.

3. Cele programu zapewniania jakości i kontroli jakości w odniesieniu do wykazu unijnego uzupełniają cele programów zapewniania jakości i kontroli jakości realizowanych przez państwa członkowskie.

4. Państwa członkowskie zapewniają odpowiednią jakość danych dotyczących działalności, współczynników emisji i innych parametrów stosowanych w krajowych wykazach gazów cieplarnianych.

Artykuł 5

Uzupełnianie luk

1. Oszacowania Komisji dotyczące uzupełnienia danych w wykazach przedłożonych przez państwa członkowskie, o których mowa w art. 37 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2018/1999, są oparte na następujących metodach i danych:

a) jeżeli dane państwo członkowskie przedstawiło w poprzednim roku sprawozdawczym spójny szereg czasowy oszacowań dla odpowiedniej kategorii źródła oraz:

(i) dane państwo członkowskie przedłożyło przybliżony wykaz gazów cieplarnianych w odniesieniu do roku X – 1 na podstawie art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1999 obejmujący brakujące oszacowanie – na danych z tego przybliżonego wykazu gazów cieplarnianych;

(ii) dane państwo członkowskie nie przedłożyło przybliżonego wykazu gazów cieplarnianych w odniesieniu do roku X – 1 na podstawie art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1999, ale Unia oszacowała przybliżone emisje gazów cieplarnianych w odniesieniu do roku X – 1 dla tego państwa członkowskiego zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1999 – na danych z tego unijnego przybliżonego wykazu gazów cieplarnianych;

(iii) wykorzystanie danych z przybliżonego wykazu gazów cieplarnianych tego państwa członkowskiego nie jest możliwe lub może prowadzić do bardzo niedokładnego oszacowania, w odniesieniu do brakujących oszacowań w sektorze energetycznym – na danych dotyczących statystyki energii uzyskanych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 ([5]);

(iv) wykorzystanie danych z przybliżonego wykazu gazów cieplarnianych nie jest możliwe lub może prowadzić do bardzo niedokładnego oszacowania, w odniesieniu do brakujących oszacowań w sektorach nieenergetycznych – na metodach szacowania zgodnych z opinią techniczną dotyczącą uzupełniania luk zawartą w sekcji 2.2.3 wytycznych IPCC z 2006 r. dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych (tom 1), z wykorzystaniem, w stosownych przypadkach, statystyk europejskich;

b) jeżeli oszacowanie emisji przez źródła lub usuwania przez pochłaniacze dla odpowiedniej kategorii było przedmiotem korekt technicznych zgodnie z art. 38 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) 2018/1999 w ostatnim przeglądzie przed przedłożeniem i dane państwo członkowskie nie przedstawiło poprawionego oszacowania – na metodzie zastosowanej przez zespół ekspertów technicznych ds. przeglądu do obliczenia korekty technicznej;

c) jeżeli spójny szereg czasowy zgłoszonych oszacowań dla danej kategorii źródła nie jest dostępny – na metodach szacowania zgodnych z opinią techniczną dotyczącą uzupełniania luk zawartą w sekcji 2.2.3 wytycznych IPCC z 2006 r. dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych (tom 1).

2. Komisja przygotowuje oszacowania, o których mowa w ust. 1, do dnia 31 marca roku sprawozdawczego w porozumieniu i bliskiej współpracy z przedmiotowym państwem członkowskim.

3. Przedmiotowe państwo członkowskie wykorzystuje oszacowania, o których mowa w ust. 1, do przedłożenia wykazów krajowych Sekretariatowi UNFCCC zgodnie z art. 26 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

Artykuł 6

Wstępne kontrole

Wstępne kontrole przeprowadzane przez Komisję zgodnie z art. 37 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2018/1999 mogą obejmować:

a) ocenę, czy wszystkie kategorie wymagane zgodnie z trybem, procedurami i wytycznymi dotyczącymi ram przejrzystości w odniesieniu do działań i wsparcia, o których mowa w art. 13 porozumienia paryskiego, określonymi w załączniku do decyzji 18/CMA.1, oraz wszystkie gazy cieplarniane, o których mowa w załączniku V do rozporządzenia (UE) 2018/1999, są zgłaszane przez państwo członkowskie;

b) ocenę, czy szeregi czasowe danych dotyczących emisji przez źródła i usuwania przez pochłaniacze są spójne;

c) ocenę porównywalności implikowanych współczynników emisji we wszystkich państwach członkowskich, uwzględniając domyślne współczynniki emisji IPCC dla różnych okoliczności krajowych;

d) ocenę stosowania klucza zapisu „nie oszacowano", w przypadku gdy istnieją metody IPCC poziomu 1 i zastosowanie klucza zapisu nie jest uzasadnione zgodnie z pkt 32 załącznika do decyzji 18/CMA.1;

e) analizę ponownych obliczeń dokonanych na potrzeby przedłożenia wykazu gazów cieplarnianych, w tym sprawdzenie, czy obliczenia te wynikają ze zmian metodyki;

f) porównanie zweryfikowanych emisji gazów cieplarnianych zgłoszonych w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji z emisjami gazów cieplarnianych zgłoszonymi zgodnie z art. 26 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1999;

g) porównanie wyników podejścia referencyjnego Eurostatu z podejściem referencyjnym państw członkowskich;

h) porównanie wyników podejścia sektorowego Eurostatu z podejściem sektorowym państw członkowskich;

i) ocenę, czy kwestie wynikające z wcześniejszych unijnych wstępnych kontroli i przeglądów zostały rozwiązane przez państwa członkowskie, a zalecenia z przeglądów UNFCCC wdrożone;

j) ocenę dokładności oszacowań państw członkowskich dotyczących emisji przez źródła i usuwania przez pochłaniacze w odniesieniu do kluczowych kategorii unijnych;

([5]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz.U. L 304 z 14.11.2008, s. 1).

k) ocenę przejrzystości i kompletności opisów metodologicznych przedkładanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do kluczowych kategorii unijnych;

l) ocenę monitorowania i sprawozdawczości emisji przez źródła i usuwania przez pochłaniacze w odniesieniu do sektora użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) zgodnie z częścią 3 załącznika V do rozporządzenia (UE) 2018/1999, w tym ocenę przydziału kategorii kluczowych, zastosowanej metodyki wykorzystującej poziomy dokładności oraz porównanie przekazanych danych dotyczących działalności w odniesieniu do użytkowania gruntów i zmiany użytkowania gruntów z informacjami pochodzącymi z programów i badań Unii i państw członkowskich.

Artykuł 7

Uchylenie

Rozporządzenie delegowane (UE) nr 666/2014 traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2021 r., z zastrzeżeniem przepisu przejściowego określonego w art. 8 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Przepis przejściowy

Na zasadzie odstępstwa od art. 7 niniejszego rozporządzenia, art. 6 i 7 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 666/2014 stosuje się nadal do sprawozdań zawierających dane wymagane w odniesieniu do lat 2019 i 2020.

Artykuł 9

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 maja 2020 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK

WSPÓŁCZYNNIKI GLOBALNEGO OCIEPLENIA

Akronim, nazwa zwyczajowa lub nazwa chemiczna	Współczynnik globalnego ocieplenia
Dwutlenek węgla (CO_2)	1
Metan (CH_4)	28
Podtlenek azotu (N_2O)	265
Heksafluorek siarki (SF_6)	23 500
Trójfluorek azotu (NF_3)	16 100
Wodorofluorowęglowodory (HFC):	
HFC-23 CHF_3	12 400
HFC-32 $CH2F_2$	677
HFC-41 CH_3F	116
HFC-125 CHF_2CF_3	3 170
HFC-134 CHF_2CHF_2	1 120
HFC-134a CH_2FCF_3	1 300
HFC-143 CH_2FCHF_2	328
HFC-143a CH_3CF_3	4 800
HFC-152 CH_2FCH_2F	16
HFC-152a CH_3CHF_2	138
HFC-161 CH_3CH_2F	4
HFC-227ea CF_3CHFCF_3	3 350
HFC-236cb $CF_3CF_2CH_2F$	1 210
HFC-236ea $CF_3CHFCHF_2$	1 330
HFC-236fa $CF_3CH_2CF_3$	8 060
HFC-245fa $CHF_2CH_2CF_3$	858
HFC-245ca $CH_2FCF_2CHF_2$	716
HFC-365mfc $CH_3CF_2CH_2CF_3$	804
HFC-43-10mee $CF_3CHFCHFCF_2CF_3$ lub ($C_5H_2F_{10}$)	1 650
Perfluorowęglowodory (PFC):	
PFC-14, perfluorometan, CF_4	6 630
PFC-116, perfluoroetan, C_2F_6	11 100
PFC-218, perfluoropropan, C_3F_8	8 900
PFC-318, perfluorocyklobutan, c-C_4F_8	9 540
Perfluorocyklopropan c-C_3F_6	9 200
PFC-3-1-10, perfluorobutan, C_4F_{10}	9 200
PFC-4-1-12, perfluoropentan, C_5F_{12}	8 550
PFC-5-1-14, perfluoroheksan, C_6F_{14}	7 910
PFC-9-1-18, $C_{10}F_{18}$	7 190

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) 2020/1045

z dnia 13 lipca 2020 r.

ustanawiające zamknięcie połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym przez statki pływające pod banderą Grecji

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające unijny system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ([1]), w szczególności jego art. 36 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu Rady (UE) 2020/123 ([2]) określono kwoty na rok 2020.

(2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą Grecji lub zarejestrowane w tym państwie wyczerpały kwotę przyznaną na połowy stada tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym na 2020 r.

(3) Należy zatem zakazać pewnych rodzajów działalności połowowej w odniesieniu do wspomnianego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wyczerpanie kwoty

Kwotę połowową przyznaną Grecji na połowy stada tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym na 2020 r., o której mowa w załączniku, uznaje się za wyczerpaną z dniem określonym w tym załączniku.

Artykuł 2

Zakazy

Z dniem określonym w załączniku zakazuje się działalności połowowej w odniesieniu do stada, o którym mowa w art. 1, przez statki pływające pod banderą lub zarejestrowane w Grecji. W szczególności po tym terminie zakazuje się zatrzymywania na burcie, przemieszczania, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2020 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącą,
Virginijus SINKEVIČIUS
Członek Komisji

([1]) Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

([2]) Rozporządzenie Rady (UE) 2020/123 z dnia 27 stycznia 2020 r. ustalające uprawnienia do połowów na rok 2020 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mające zastosowanie w wodach Unii oraz, dla unijnych statków rybackich, w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. L 25 z 30.1.2020, s. 1).

ZAŁĄCZNIK

Nr	08/TQ/123
Państwo członkowskie	Grecja
Stado	BFT/AE45WM
Gatunek	Tuńczyk błękitnopłetwy (*Thunnus thynnus*)
Obszar	Ocean Atlantycki na wschód od 45° W oraz Morze Śródziemne
Data	22.6.2020 o godz. 24.00

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) 2020/1046

z dnia 13 lipca 2020 r.

ustanawiające zamknięcie połowów tuńczyka błękitnopłetwego w wodach konkretnych archipelagów przez łodzie rybołówstwa tradycyjnego pływające pod banderą Grecji

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające unijny system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ([1]), w szczególności jego art. 36 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu Rady (UE) 2020/123 ([2]) określono kwoty na rok 2020.

(2) Według informacji przekazanych Komisji łodzie rybołówstwa tradycyjnego pływające pod banderą lub zarejestrowane w Grecji wyczerpały kwotę na połowy tuńczyka błękitnopłetwego w wodach konkretnych archipelagów przyznaną na 2020 r.

(3) Należy zatem zakazać pewnych rodzajów działalności połowowej w odniesieniu do wspomnianego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wykorzystanie kwot połowowych

Kwotę połowową przyznaną Grecji w odniesieniu do stada tuńczyka błękitnopłetwego w wodach konkretnych archipelagów przyznaną na 2020 r., o której mowa w załączniku, uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2

Zakazy

Z dniem określonym w załączniku zakazuje się działalności połowowej w odniesieniu do stada, o którym mowa w art. 1, przez łodzie rybołówstwa tradycyjnego pływające pod banderą lub zarejestrowane w Grecji. W szczególności po tym terminie zakazuje się zatrzymywania na burcie, przemieszczania, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez wspomniane łodzie rybołówstwa tradycyjnego.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

([1]) Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

([2]) Rozporządzenie Rady (UE) 2020/123 z dnia 27 stycznia 2020 r. ustalające uprawnienia do połowów na rok 2020 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mające zastosowanie w wodach Unii oraz, dla unijnych statków rybackich, w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. L 25 z 30.1.2020, s. 1).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2020 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącą,
Virginijus SINKEVIČIUS
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Nr	07/TQ/123
Państwo członkowskie	Grecja (łodzie rybołówstwa tradycyjnego)
Stado	BFT/AVARCH
Gatunek	Tuńczyk błękitnopłetwy (*Thunnus thynnus*)
Obszar	Konkretne archipelagi w Grecji (Wyspy Jońskie), Hiszpanii (Wyspy Kanaryjskie) i Portugalii (Azory i Madera)
Data	17.6.2020 o godz. 24.00

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2020/1047

z dnia 15 lipca 2020 r.

zezwalająca Portugalii na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego

(Jedynie tekst w języku portugalskim jest autentyczny)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ([1]), w szczególności jego art. 55 ust. 3,

po zasięgnięciu opinii Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 zawiera substancje czynne o korzystniejszym profilu dla środowiska lub zdrowia ludzi lub zwierząt. Produkty zawierające te substancje czynne mogą zatem uzyskać pozwolenie w ramach procedury uproszczonej. Azot figuruje w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 z zastrzeżeniem, że jest on wyłącznie do użytku w ograniczonych ilościach w pojemnikach gotowych do użycia.

(2) Na podstawie art. 86 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 azot jest zatwierdzony jako substancja czynna przeznaczona do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18 „insektycydy" ([2]). Zatwierdzone produkty biobójcze składające się z azotu uzyskały pozwolenie w kilku państwach członkowskich, w tym w Portugalii, i są dostarczane w butlach gazowych ([3]).

(3) Azot można również wytwarzać in situ z powietrza atmosferycznego. Azot wytwarzany in situ nie jest obecnie zatwierdzony do stosowania w Unii i nie jest wymieniony w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 ani umieszczony w wykazie substancji czynnych włączonych do programu przeglądu istniejących substancji czynnych w produktach biobójczych w załączniku II do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1062/2014 ([4]).

(4) Zgodnie z art. 55 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 w dniu 11 lutego 2020 r. Portugalia przedłożyła Komisji wniosek o odstępstwo od art. 19 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, w którym to wniosku zwróciła się o zezwolenie na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego in situ z powietrza atmosferycznego w celu ochrony dziedzictwa kulturowego („wniosek").

(5) Wiele organizmów szkodliwych, od owadów po mikroorganizmy, może niszczyć dziedzictwo kulturowe. Występowanie tych organizmów nie tylko może prowadzić do utraty danego dobra kultury, lecz również grozi rozprzestrzenieniem się tych organizmów na inne obiekty znajdujące się w pobliżu. Bez odpowiednich zabiegów obiekty mogą zostać nieodwracalnie uszkodzone, co naraża dziedzictwo kulturowe na znaczne ryzyko.

(6) Azot wytwarzany in situ wykorzystuje się do stworzenia kontrolowanej atmosfery o bardzo niskim stężeniu tlenu (anoksja) w stałych lub tymczasowych szczelnych namiotach lub komorach przeznaczonych do zwalczania organizmów szkodliwych występujących na obiektach dziedzictwa kulturowego. Azot jest oddzielany od powietrza atmosferycznego i jest pompowany do specjalnego namiotu lub komory, w których zawartość azotu zwiększa się do 99 %, a wskutek tego tlen zostaje niemal całkowicie wyparty. Wilgotność azotu wpompowanego do miejsca zabiegu ustala się w zależności od wymogów dla danego obiektu poddawanego zabiegowi. Organizmy szkodliwe nie mogą przetrwać w warunkach stworzonych w namiocie lub komorze.

([1]) Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.

([2]) Dyrektywa Komisji 2009/89/WE z dnia 30 lipca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia azotu jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy (Dz.U. L 199 z 31.7.2009, s. 19).

([3]) Wykaz produktów, które uzyskały pozwolenie, jest dostępny na stronie: https://echa.europa.eu/fr/information-on-chemicals/biocidal-products.

([4]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1062/2014 z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie programu pracy, którego celem jest systematyczne badanie wszystkich istniejących substancji czynnych zawartych w produktach biobójczych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 (Dz.U. L 294 z 10.10.2014, s. 1).

(7) Jak stwierdzono we wniosku, w ostatnich dziesięcioleciach rozwój techniki anoksji na bazie azotu na potrzeby zabiegów wykonywanych na obiektach dziedzictwa kulturowego umożliwił instytucjom kultury (muzeom, archiwom, bibliotekom, ośrodkom ochrony i konserwacji itp.) odejście od stosowania wykorzystywanych wcześniej wysoce toksycznych substancji.

(8) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Portugalię stosowanie azotu wytwarzanego in situ wydaje się jedyną skuteczną techniką zwalczania organizmów szkodliwych, która może być wykorzystywana we wszystkich rodzajach materiałów i kombinacji materiałów występujących w instytucjach kultury bez zmiany cech makroskopowych i molekularnych tych obiektów. Technika ta może być stosowana do zabiegów na szczególnie wrażliwych materiałach, takich jak dziedzictwo etnograficzne, mumie i sztuka współczesna, w celu ich ochrony.

(9) Metoda anoksji, określana też jako metoda modyfikowanej lub kontrolowanej atmosfery, jest wymieniona w normie EN 16790:2016 „Ochrona dziedzictwa kulturowego – zintegrowane zarządzanie ochroną przed szkodnikami (IPM) w celu ochrony dziedzictwa kulturowego", a azot jest opisany w tej normie jako „najczęściej stosowany" do wytworzenia anoksji.

(10) Dostępne są inne techniki zwalczania organizmów szkodliwych, takie jak promieniowanie gamma, techniki wstrząsu termicznego (wysokie lub niskie temperatury), mikrofale. Ponadto do tego celu można stosować inne substancje czynne. Według Portugalii każda z tych technik ma jednak ograniczenia, jeśli chodzi o materiały, na których można ją stosować.

(11) Jak stwierdzono we wniosku, obecnie inne substancje czynne praktycznie nie są już stosowane w instytucjach kultury ze względu na ich profil zagrożenia. Po zabiegach z wykorzystaniem tych substancji pozostałości na poddanych zabiegom obiektach mogą być stopniowo uwalniane do środowiska, co stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzi. Ma to szczególne znaczenie dla instytucji kultury, które są otwarte dla zwiedzających.

(12) Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez Portugalię procesy szoku termicznego (zabiegi mrożenia lub podgrzewania) mają niepożądany wpływ na szereg materiałów. Wzrost lub spadek temperatury mogą spowodować nieodwracalne uszkodzenia obiektów dziedzictwa kulturowego, w szczególności składników organicznych. Procesy termiczne zazwyczaj nie nadają się do zabiegów na obrazach, obiektach wielochromowych wiązanych woskiem, olejem lub białkiem, ponieważ podczas zabiegu właściwości materiałów zależne od temperatury mogą ulec zmianie, powodując nieodwracalne uszkodzenie obiektów. Ponadto wysokie temperatury mogą powodować mięknięcie kleju w klejonych obiektach i kurczenie się materiałów takich jak skóra i welin.

(13) Zgodnie z informacjami zawartymi we wniosku azot w butlach nie stanowi właściwego zamiennika w przypadku instytucji kultury, ponieważ stwarza trudności praktyczne. Z uwagi na to, że butle mają ograniczoną pojemność, konieczne jest ich częste dowożenie i składowanie w oddzielnym magazynie. Ponadto maksymalne obciążenie stropów w niektórych zabytkowych budynkach muzealnych może zostać przekroczone ze względu na masę wymaganej liczby butli. W dodatku przetwarzanie azotu w butlach powodowałoby wysokie koszty dla instytucji kultury.

(14) Jak stwierdzono we wniosku, w ostatnich dziesięcioleciach wiele instytucji kultury zainwestowało w budowę komór do zabiegów oraz zakup generatorów azotu. Z uwagi na swą wszechstronność i przydatność do zabiegów w przypadku wszystkich materiałów anoksja na bazie azotu wytwarzanego in situ jest bardzo powszechnie stosowana w ochronie dziedzictwa kulturowego.

(15) Wymóg, aby w instytucjach kultury stosowano kilka różnych technik zwalczania organizmów szkodliwych – dostosowanych do poszczególnych materiałów i obiektów – zamiast stosować jedną technikę już znaną i odpowiednią do wszystkich materiałów, wiązałby się z dodatkowymi kosztami dla instytucji kultury oraz utrudniałby im osiągnięcie celu, jakim jest odejście od stosowania bardziej niebezpiecznych substancji czynnych w swoim zintegrowanym zarządzaniu ochroną przed szkodnikami.

(16) Dyskusje dotyczące ewentualnego odstępstwa na podstawie art. 55 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 w odniesieniu do azotu wytwarzanego in situ odbyły się podczas kilku posiedzeń ([5]) grupy ekspertów Komisji z właściwych organów ds. produktów biobójczych w 2019 r.

([5]) 83., 84., 85. i 86. posiedzenie grupy ekspertów Komisji będących przedstawicielami właściwych organów państw członkowskich ds. wykonania rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Posiedzenia te odbyły się odpowiednio w maju 2019 r., lipcu 2019 r., we wrześniu 2019 r. i w listopadzie 2019 r. Protokoły tych posiedzeń są dostępne na stronie internetowej: https://ec.europa.eu/health/biocides/events_en#anchor0.

(17) Ponadto na prośbę Komisji, po pierwszym podobnym wniosku Austrii o odstępstwo dla produktów składających się z azotu wytworzonego in situ, Europejska Agencja Chemikaliów przeprowadziła konsultacje publiczne w sprawie tego wniosku, umożliwiając wszystkim zainteresowanym stronom przedstawienie swoich opinii. Znaczna większość z 1 487 otrzymanych uwag była przychylna temu odstępstwu. Wielu uczestników przedstawiło wady dostępnych technik alternatywnych: zabiegi termiczne mogą uszkadzać niektóre materiały; przy stosowaniu innych substancji czynnych na artefaktach zostają toksyczne pozostałości, które są stopniowo uwalniane do środowiska; stosowanie azotu w butlach nie pozwala na kontrolę wilgotności względnej w miejscu zabiegu, która to kontrola jest konieczna przy zabiegach w przypadku niektórych materiałów.

(18) Dwie międzynarodowe organizacje reprezentujące muzea i miejsca stanowiące dziedzictwo kulturowe – Międzynarodowa Rada Muzeów i Międzynarodowa Rada Ochrony Zabytków – wyraziły zamiar złożenia wniosku o włączenie azotu wytwarzanego in situ do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012, co umożliwiłoby państwom członkowskim wydawanie pozwoleń na produkty składające się z azotu wytwarzanego in situ bez konieczności zastosowania odstępstwa zgodnie z art. 55 ust. 3 tego rozporządzenia. Przeprowadzenie oceny takiego wniosku, włączenie tej substancji do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 i uzyskanie pozwoleń na produkt wymagają jednak czasu.

(19) We wniosku wykazano, że obecnie w Portugalii nie są dostępne żadne odpowiednie zamienniki, ponieważ wszystkie dostępne obecnie alternatywne techniki mają wady z powodu nieprzydatności do zabiegów na wszystkich materiałach albo trudności praktycznych.

(20) W oparciu o wszystkie te argumenty należy stwierdzić, że azot wytwarzany in situ ma zasadnicze znaczenie dla ochrony dziedzictwa kulturowego w Portugalii i że nie są dostępne odpowiednie zamienniki. Należy zatem zezwolić Portugalii na udzielanie pozwoleń na udostępnianie na rynku i stosowanie produktów biobójczych składających się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego.

(21) Ewentualne włączenie azotu wytwarzanego in situ do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 oraz późniejsze udzielanie pozwoleń przez państwa członkowskie na produkty składające się z azotu wytwarzanego in situ wymaga czasu. Należy zatem zezwolić na odstępstwo na okres, który umożliwiłby zakończenie wymaganych procedur,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do dnia 31 grudnia 2024 r. Portugalia może udzielać pozwoleń na udostępnianie na rynku i stosowanie produktów biobójczych składających się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Portugalskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 lipca 2020 r.

W imieniu Komisji

Stella KYRIAKIDES

Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2020/1048

z dnia 15 lipca 2020 r.

zezwalająca Austrii na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego *in situ* w celu ochrony dziedzictwa kulturowego

(notyfikowana jako dokument nr C(2020) 4724)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ([1]), w szczególności jego art. 55 ust. 3,

po zasięgnięciu opinii Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 zawiera substancje czynne o korzystniejszym profilu dla środowiska lub zdrowia ludzi lub zwierząt. Produkty zawierające te substancje czynne mogą zatem uzyskać pozwolenie w ramach procedury uproszczonej. Azot figuruje w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 z zastrzeżeniem, że jest on wyłącznie do użytku w ograniczonych ilościach w pojemnikach gotowych do użycia.

(2) Na podstawie art. 86 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 azot jest zatwierdzony jako substancja czynna przeznaczona do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18 „insektycydy" ([2]). Zatwierdzone produkty biobójcze składające się z azotu uzyskały pozwolenie w kilku państwach członkowskich, w tym w Austrii, i są dostarczane w butlach gazowych ([3]).

(3) Azot można również wytwarzać *in situ* z powietrza atmosferycznego. Azot wytwarzany *in situ* nie jest obecnie zatwierdzony do stosowania w Unii i nie jest wymieniony w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 ani umieszczony w wykazie substancji czynnych włączonych do programu przeglądu istniejących substancji czynnych w produktach biobójczych w załączniku II do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1062/2014 ([4]).

(4) Zgodnie z art. 55 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 w dniu 26 czerwca 2019 r. Austria przedłożyła Komisji wniosek o odstępstwo od art. 19 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, w którym to wniosku zwróciła się o zezwolenie na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego *in situ* z powietrza atmosferycznego w celu ochrony dziedzictwa kulturowego („wniosek"). W piśmie z dnia 3 września 2019 r. Austria przedstawiła dalsze informacje na temat wykorzystania azotu wytwarzanego *in situ* przez muzea oraz na temat braku odpowiednich zamienników.

(5) Wiele organizmów szkodliwych, od owadów po mikroorganizmy, może niszczyć dziedzictwo kulturowe. Występowanie tych organizmów nie tylko może prowadzić do utraty danego dobra kultury, lecz również grozi rozprzestrzenieniem się tych organizmów na inne obiekty znajdujące się w pobliżu. Bez odpowiednich zabiegów obiekty mogą zostać nieodwracalnie uszkodzone, co naraża dziedzictwo kulturowe na znaczne ryzyko.

(6) Azot wytwarzany *in situ* wykorzystuje się do stworzenia kontrolowanej atmosfery o bardzo niskim stężeniu tlenu (anoksja) w stałych lub tymczasowych szczelnych namiotach lub komorach przeznaczonych do zwalczania organizmów szkodliwych występujących na obiektach dziedzictwa kulturowego. Azot jest oddzielany od powietrza atmosferycznego i jest pompowany do specjalnego namiotu lub komory, w których zawartość azotu zwiększa się do 99 %, a wskutek tego tlen zostaje niemal całkowicie wyparty. Wilgotność azotu wpompowanego do miejsca zabiegu ustala się w zależności od wymogów dla danego obiektu poddawanego zabiegowi. Organizmy szkodliwe nie mogą przetrwać w warunkach stworzonych w namiocie lub komorze.

([1]) Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.

([2]) Dyrektywa Komisji 2009/89/WE z dnia 30 lipca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia azotu jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy (Dz.U. L 199 z 31.7.2009, s. 19).

([3]) Wykaz produktów, które uzyskały pozwolenie, jest dostępny na stronie: https://echa.europa.eu/fr/information-on-chemicals/biocidal-products.

([4]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1062/2014 z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie programu pracy, którego celem jest systematyczne badanie wszystkich istniejących substancji czynnych zawartych w produktach biobójczych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 (Dz.U. L 294 z 10.10.2014, s. 1).

(7) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Austrię stosowanie azotu wytwarzanego *in situ* wydaje się jedyną skuteczną techniką zwalczania organizmów szkodliwych, która może być wykorzystywana we wszystkich rodzajach materiałów i kombinacjach materiałów występujących w kolekcjach i zbiorach muzealnych oraz w miejscach stanowiących dziedzictwo kulturowe, bez uszkadzania ich, i która jest skuteczna w zwalczaniu wszystkich znanych organizmów szkodliwych (we wszystkich stadiach rozwojowych) zagrażających dziedzictwu kulturowemu.

(8) Metoda anoksji, określana też jako metoda modyfikowanej lub kontrolowanej atmosfery, jest wymieniona w normie EN 16790:2016 „Ochrona dziedzictwa kulturowego – zintegrowane zarządzanie ochroną przed szkodnikami (IPM) w celu ochrony dziedzictwa kulturowego", a azot jest opisany w tej normie jako „najczęściej stosowany" do wytworzenia anoksji.

(9) Dostępne są inne techniki zwalczania organizmów szkodliwych, takie jak poddawanie działaniu niskiej temperatury, poddawanie działaniu wysokiej temperatury, poddawanie działaniu ciepłego powietrza przy kontrolowanej wilgotności. Ponadto można stosować inne biobójcze substancje czynne. Jednak zdaniem Austrii każdą z tych technik cechują ograniczenia związane z tym, że podczas zabiegu niektóre materiały mogą zostać uszkodzone, a zatem żadna z tych pojedynczych technik nie nadaje się do stosowania w zabiegach na wszystkich rodzajach materiałów i kombinacji materiałów.

(10) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Austrię procesy termiczne, tj. zamrażanie lub podgrzewanie, nie są odpowiednie do stosowania w zabiegach na rozmaitych obiektach, w tym obrazach, polichromiach o spoiwie woskowym, olejnym lub białkowym, przedmiotach klejonych, przedmiotach skórzanych lub welinowych, materiałach fotograficznych, nowych, niepoddanych obróbce przedmiotach z drewna, obiektach nowo odrestaurowanych, przedmiotach pod naprężeniem. Ponadto ze względu na różne przewodnictwo cieplne i różną rozszerzalność cieplną poszczególnych materiałów naprężenie mechaniczne spowodowane rozszerzaniem może stanowić zagrożenie dla kruchych obiektów wytworzonych z materiałów mieszanych.

(11) We wniosku wykazano, że stosowanie produktów biobójczych zawierających inne substancje czynne dostępne na rynku w Austrii może zmienić przedmioty w sposób chemiczny lub je uszkodzić, w zależności od wrażliwości materiałów.

(12) Jednocześnie w kontekście zintegrowanego zarządzania ochroną dziedzictwa kulturowego przed szkodnikami muzea zamierzają odejść od stosowania bardziej niebezpiecznych substancji czynnych.

(13) Zgodnie z informacjami zawartymi we wniosku azot w butlach nie stanowi właściwego zamiennika dla muzeów i miejsc stanowiących dziedzictwo kulturowe, ponieważ stwarza trudności praktyczne. Z uwagi na to, że butle mają ograniczoną pojemność, konieczne jest ich częste dowożenie i składowanie w oddzielnym magazynie. Ponadto, zgodnie z informacjami zawartymi we wniosku, maksymalne obciążenie stropów w niektórych zabytkowych budynkach muzealnych może zostać przekroczone ze względu na masę wymaganej liczby butli.

(14) Wymóg, aby w muzeach i miejscach stanowiących dziedzictwo kulturowe stosowano kilka różnych technik zwalczania organizmów szkodliwych – dostosowanych do poszczególnych materiałów i przedmiotów – zamiast stosować jedną technikę już znaną i odpowiednią do wszystkich materiałów, wiązałby się z dodatkowymi kosztami dla muzeów i miejsc stanowiących dziedzictwo kulturowe oraz utrudniałby tym użytkownikom osiągnięcie celu, jakim jest odejście od stosowania bardziej niebezpiecznych substancji czynnych w swoim zintegrowanym zarządzaniu ochroną przed szkodnikami.

(15) Dyskusje dotyczące ewentualnego odstępstwa na podstawie art. 55 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 w odniesieniu do azotu wytwarzanego *in situ* odbyły się podczas kilku posiedzeń ([5]) grupy ekspertów Komisji z właściwych organów ds. produktów biobójczych w 2019 r.

(16) Ponadto na wniosek Komisji Europejska Agencja Chemikaliów przeprowadziła konsultacje publiczne w sprawie wniosku, umożliwiając wszystkim zainteresowanym stronom przedstawienie swoich opinii. Znaczna większość z 1487 otrzymanych uwag była przychylna temu odstępstwu. Wielu uczestników przedstawiło wady dostępnych technik alternatywnych: zabiegi termiczne mogą uszkodzić niektóre materiały; przy stosowaniu innych substancji czynnych na artefaktach zostają toksyczne pozostałości, które są stopniowo uwalniane do środowiska; stosowanie azotu w butlach nie pozwala na kontrolę wilgotności względnej w miejscu zabiegu, która to kontrola jest konieczna w zabiegach na niektórych materiałach.

(17) Dwie międzynarodowe organizacje reprezentujące muzea i miejsca stanowiące dziedzictwo kulturowe – Międzynarodowa Rada Muzeów i Międzynarodowa Rada Ochrony Zabytków – wyraziły zamiar złożenia wniosku o włączenie azotu wytwarzanego *in situ* do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012, co umożliwiłoby państwom członkowskim wydawanie pozwoleń na produkty składające się z azotu wytwarzanego *in situ* bez konieczności zastosowania odstępstwa zgodnie z art. 55 ust. 3 tego rozporządzenia. Przeprowadzenie oceny takiego wniosku, włączenie tej substancji do załącznika I i uzyskanie pozwoleń na produkt wymaga jednak czasu.

([5]) 83., 84., 85. i 86. posiedzenie grupy ekspertów Komisji będących przedstawicielami właściwych organów państw członkowskich ds. wykonania rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Posiedzenia te odbyły się odpowiednio w maju 2019 r., lipcu 2019 r., we wrześniu 2019 r. i w listopadzie 2019 r. Protokoły tych posiedzeń są dostępne na stronie internetowej: https://ec.europa.eu/health/biocides/events_en#anchor0.

(18) Wniosek i dalsze informacje przedłożone przez Austrię pokazują, że obecnie w Austrii nie są dostępne żadne odpowiednie zamienniki, ponieważ wszystkie dostępne obecnie alternatywne techniki mają wady albo pod względem nieprzydatności do zabiegów na wszystkich materiałach, albo trudności praktycznych.

(19) W oparciu o wszystkie te argumenty należy stwierdzić, że azot wytwarzany *in situ* ma zasadnicze znaczenie dla ochrony dziedzictwa kulturowego w Austrii i że nie są dostępne odpowiednie zamienniki. Należy zatem zezwolić Austrii na udzielanie pozwoleń na udostępnianie na rynku i stosowanie produktów biobójczych składających się z azotu wytwarzanego *in situ* w celu ochrony dziedzictwa kulturowego.

(20) Ewentualne włączenie azotu wytwarzanego *in situ* do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 oraz późniejsze udzielanie pozwoleń przez państwa członkowskie na produkty składające się z azotu wytwarzanego *in situ* wymaga czasu. Należy zatem zezwolić na odstępstwo na okres, który umożliwiłby zakończenie wymaganych procedur,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do dnia 31 grudnia 2024 r. Austria może udzielać pozwoleń na udostępnianie na rynku i stosowanie produktów biobójczych składających się z azotu wytwarzanego *in situ* w celu ochrony dziedzictwa kulturowego.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Austrii.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 lipca 2020 r.

W imieniu Komisji
Stella KYRIAKIDES
Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2020/1049

z dnia 15 lipca 2020 r.

zezwalająca Francji na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego

(notyfikowana jako dokument nr C(2020) 4715)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ([1]), w szczególności jego art. 55 ust. 3,

po zasięgnięciu opinii Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 zawiera substancje czynne o korzystniejszym profilu dla środowiska lub zdrowia ludzi lub zwierząt niż bardziej niebezpieczne chemikalia. Produkty zawierające te substancje czynne mogą zatem uzyskać pozwolenie w ramach procedury uproszczonej. Azot figuruje w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 z zastrzeżeniem, że jest on wyłącznie do użytku w ograniczonych ilościach w pojemnikach gotowych do użycia.

(2) Na podstawie art. 86 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 azot jest również zatwierdzony jako substancja czynna przeznaczona do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18 „insektycydy" ([2]). Zatwierdzone produkty biobójcze składające się z azotu uzyskały pozwolenie w kilku państwach członkowskich, w tym w Francji, i są dostarczane w butlach gazowych ([3]).

(3) Azot można również wytwarzać in situ z powietrza atmosferycznego. Azot wytwarzany in situ nie jest obecnie zatwierdzony do stosowania w Unii i nie jest wymieniony w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 ani umieszczony w wykazie substancji czynnych włączonych do programu przeglądu istniejących substancji czynnych w produktach biobójczych w załączniku II do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1062/2014 ([4]).

(4) Zgodnie z art. 55 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 w dniu 14 stycznia 2020 r. Francja przedłożyła Komisji wniosek o odstępstwo od art. 19 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, w którym to wniosku zwróciła się o zezwolenie na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego in situ z powietrza atmosferycznego w celu ochrony dziedzictwa kulturowego („wniosek").

(5) Wiele organizmów szkodliwych, od owadów po mikroorganizmy, może niszczyć dziedzictwo kulturowe. Występowanie tych organizmów nie tylko może prowadzić do utraty danego dobra kultury, lecz również grozi rozprzestrzenieniem się tych organizmów na inne obiekty znajdujące się w pobliżu. Bez odpowiednich zabiegów obiekty mogą zostać nieodwracalnie uszkodzone, co naraża dziedzictwo kulturowe na znaczne ryzyko.

(6) Azot wytwarzany in situ wykorzystuje się do stworzenia kontrolowanej atmosfery o bardzo niskim stężeniu tlenu (anoksja) w stałych lub tymczasowych szczelnych namiotach lub komorach przeznaczonych do zwalczania organizmów szkodliwych występujących na obiektach dziedzictwa kulturowego. Azot jest oddzielany od powietrza atmosferycznego i jest pompowany do specjalnego namiotu lub komory, w których zawartość azotu zwiększa się do 99 %, a wskutek tego tlen zostaje niemal całkowicie wyparty. Wilgotność azotu wpompowanego do miejsca zabiegu ustala się w zależności od wymogów dla danego obiektu poddawanego zabiegowi. Organizmy szkodliwe nie mogą przetrwać w warunkach stworzonych w namiocie lub komorze.

([1]) Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.

([2]) Dyrektywa Komisji 2009/89/WE z dnia 30 lipca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia azotu jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy (Dz.U. L 199 z 31.7.2009, s. 19).

([3]) Wykaz produktów, które uzyskały pozwolenie, jest dostępny na stronie: https://echa.europa.eu/fr/information-on-chemicals/biocidal-products

([4]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1062/2014 z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie programu pracy, którego celem jest systematyczne badanie wszystkich istniejących substancji czynnych zawartych w produktach biobójczych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 (Dz.U. L 294 z 10.10.2014, s. 1).

(7) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Francję stosowanie azotu wytwarzanego in situ wydaje się jedyną skuteczną techniką zwalczania organizmów szkodliwych, która może być po rozsądnych kosztach wykorzystywana we wszystkich rodzajach materiałów i kombinacjach materiałów występujących w kolekcjach i zbiorach muzealnych oraz w miejscach stanowiących dziedzictwo kulturowe bez uszkadzania ich.

(8) Metoda anoksji, określana też jako metoda modyfikowanej lub kontrolowanej atmosfery, jest wymieniona w normie EN 16790:2016 „Ochrona dziedzictwa kulturowego – zintegrowane zarządzanie ochroną przed szkodnikami (IPM) w celu ochrony dziedzictwa kulturowego", a azot jest opisany w tej normie jako „najczęściej stosowany" do wytworzenia anoksji.

(9) Dostępne są inne techniki zwalczania organizmów szkodliwych, takie jak poddawanie działaniu niskiej temperatury, poddawanie działaniu wysokiej temperatury, promieniowanie gamma. Ponadto można stosować inne substancje czynne. Jednak zdaniem Francji każdą z tych technik cechują ograniczenia związane z tym, że podczas zabiegu niektóre materiały mogą zostać uszkodzone, a zatem żadna z tych pojedynczych technik nie nadaje się do stosowania w zabiegach na wszystkich rodzajach materiałów i kombinacji materiałów.

(10) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Francję w odniesieniu do techniki dezynsekcji na zimno istnieją wątpliwości co do jej przydatności dla wszystkich zbiorów sztuk pięknych i sztuk dekoracyjnych. W przypadku dzieł wykonanych w materiałach laminowanych (dzieła malowane, lakierowane lub woskowane, dzieła z wykorzystaniem intarsji lub inkrustacji) technika ta może stwarzać ryzyko uszkodzenia tych obiektów. W odniesieniu do zachowania dziedzictwa kulturowego ujętego w wykazie krajowym takie wątpliwości nie są jednak dopuszczalne, zgodnie z krajową polityką w zakresie ochrony mającą zastosowanie do instytucji przechowujących zbiory publiczne.

(11) Jak stwierdzono we wniosku, dezynsekcja przez podniesienie temperatury nie jest powszechnie stosowana przez instytucje dziedzictwa kulturowego. Podobnie jak w przypadku dezynsekcji na zimno, istnieją obawy dotyczące wpływu wysokiej temperatury na materiały warstwowe. Ponadto przy poddawaniu działaniu wysokiej temperatury występują dodatkowe zagrożenia związane z utratą przyczepności w przypadku klejów, zmiękczeniem elementów zawierających wosk oraz ponownym pojawianiem się na powierzchni wcześniej używanych substancji chemicznych, co powoduje powstawanie plamek na powierzchni obiektów.

(12) Zgodnie z informacjami zawartymi we wniosku technika promieniowania gamma wymaga specjalnego wyposażenia spełniającego szczególne wymagania bezpieczeństwa dotyczące stosowania tej techniki i wymaga zaawansowanych umiejętności. Jest to zatem technika kosztowna i trudna do odtworzenia. Ponadto technika ta nie jest odpowiednia dla przezroczystych lub półprzezroczystych materiałów, które często w reakcji na promieniowanie gamma stają się nieprzezroczyste lub pojawiają się na nich plamki.

(13) We wniosku wykazano, że stosowanie produktów biobójczych zawierających inne substancje czynne dostępne na rynku we Francji skutkuje pozostałościami na poddawanych zabiegom obiektach, które to pozostałości mogą być uwalniane do środowiska i stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzi. Ponadto substancje te mają istotne wady, jeśli chodzi o fizyczną ochronę dzieł kultury, ponieważ wiele z nich może powodować zmiany koloru, tłuste lub kleiste wydzieliny, krystalizację powierzchni lub zmiany DNA w materiałach pochodzenia zwierzęcego.

(14) W ostatnich dziesięcioleciach w kontekście zintegrowanego zarządzania ochroną przed szkodnikami w odniesieniu do ochrony dziedzictwa kulturowego coraz więcej instytucji dziedzictwa kulturowego poszukiwało rozwiązań umożliwiających odejście od stosowania potencjalnie niebezpiecznych substancji chemicznych i zwróciło uwagę na techniki takie jak anoksja, które są bardziej łagodne dla zbiorów dziedzictwa kulturowego i mniej szkodliwe dla pracujących z nimi osób.

(15) Zgodnie z informacjami zawartymi we wniosku azot w butlach nie stanowi właściwego zamiennika dla muzeów i miejsc stanowiących dziedzictwo kulturowe, ponieważ stwarza trudności praktyczne i ekonomiczne. Z uwagi na to, że butle mają ograniczoną pojemność, konieczne jest ich częste dowożenie i składowanie w oddzielnym magazynie. Przechowywanie dużej liczby butli stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa z powodu obecności gazu pod ciśnieniem. W porównaniu z wykorzystaniem azotu w butlach anoksja na bazie azotu wytwarzanego in situ niesie za sobą niższe koszty dla instytucji dziedzictwa kulturowego. Poza początkową inwestycją w komorę do zabiegów i generator azotu in situ metoda ta nie powoduje żadnych innych kosztów.

(16) Wymóg, aby w muzeach i miejscach stanowiących dziedzictwo kulturowe stosowano kilka różnych technik zwalczania organizmów szkodliwych – dostosowanych do poszczególnych materiałów i obiektów – zamiast stosować jedną technikę już znaną i odpowiednią do wszystkich materiałów, wiązałby się z dodatkowymi kosztami dla muzeów i miejsc stanowiących dziedzictwo kulturowe oraz utrudniałby im osiągnięcie celu, jakim jest odejście od stosowania bardziej niebezpiecznych substancji czynnych w swoim zintegrowanym zarządzaniu ochroną przed szkodnikami.

(17) Dyskusje dotyczące ewentualnego odstępstwa na podstawie art. 55 ust. 3 w odniesieniu do azotu wytwarzanego in situ odbyły się podczas kilku posiedzeń ([5]) grupy ekspertów Komisji z właściwych organów ds. produktów biobójczych w 2019 r.

(18) Ponadto na prośbę Komisji, po pierwszym podobnym wniosku Austrii o odstępstwo dla produktów składających się z azotu wytworzonego in situ, Europejska Agencja Chemikaliów przeprowadziła konsultacje publiczne w sprawie tego wniosku, umożliwiając wszystkim zainteresowanym stronom przedstawienie swoich opinii. Znaczna większość z 1 487 otrzymanych uwag była przychylna temu odstępstwu. Wielu uczestników przedstawiło wady dostępnych technik alternatywnych: zabiegi termiczne mogą uszkadzać niektóre materiały; przy stosowaniu innych substancji czynnych na artefaktach zostają toksyczne pozostałości, które są stopniowo uwalniane do środowiska; stosowanie azotu w butlach nie pozwala na kontrolę wilgotności względnej w miejscu zabiegu, która to kontrola jest konieczna przy zabiegach w przypadku niektórych materiałów.

(19) Dwie międzynarodowe organizacje reprezentujące muzea i miejsca stanowiące dziedzictwo kulturowe – Międzynarodowa Rada Muzeów i Międzynarodowa Rada Ochrony Zabytków – wyraziły zamiar złożenia wniosku o włączenie azotu wytwarzanego in situ do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012, co umożliwiłoby państwom członkowskim wydawanie pozwoleń na produkty składające się z azotu wytwarzanego in situ bez konieczności zastosowania odstępstwa zgodnie z art. 55 ust. 3 tego rozporządzenia. Przeprowadzenie oceny takiego wniosku, włączenie tej substancji do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 i uzyskanie pozwoleń na produkt wymagają jednak czasu.

(20) We wniosku wykazano, że obecnie we Francji nie są dostępne żadne odpowiednie zamienniki, ponieważ wszystkie dostępne obecnie alternatywne techniki mają wady z powodu nieprzydatności do zabiegów na wszystkich materiałach albo trudności praktycznych.

(21) W oparciu o wszystkie te argumenty należy stwierdzić, że azot wytwarzany in situ ma zasadnicze znaczenie dla ochrony dziedzictwa kulturowego we Francji i że nie są dostępne odpowiednie zamienniki. Należy zatem zezwolić Francji na udzielanie pozwoleń na udostępnianie na rynku i stosowanie produktów biobójczych składających się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego.

(22) Ewentualne włączenie azotu wytwarzanego in situ do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 oraz późniejsze udzielanie pozwoleń przez państwa członkowskie na produkty składające się z azotu wytwarzanego in situ wymaga czasu. Należy zatem zezwolić na odstępstwo na okres, który umożliwiłby zakończenie wymaganych procedur,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do dnia 31 grudnia 2024 r. Francja może udzielać pozwoleń na udostępnianie na rynku i stosowanie produktów biobójczych składających się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 lipca 2020 r.

W imieniu Komisji
Stella KYRIAKIDES
Członek Komisji

([5]) 83., 84., 85. i 86. posiedzenie przedstawicieli właściwych organów państw członkowskich ds. wykonania rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Posiedzenia te odbyły się odpowiednio w maju 2019 r., lipcu 2019 r., we wrześniu 2019 r. i w listopadzie 2019 r. Protokoły tych posiedzeń są dostępne na stronie internetowej: https://ec.europa.eu/health/biocides/events_en#anchor0.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2020/1050

z dnia 15 lutego 2020 r.

zezwalająca Hiszpanii na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego

(Jedynie tekst w języku hiszpańskim jest autentyczny)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ([1]), w szczególności jego art. 55 ust. 3,

po zasięgnięciu opinii Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 zawiera substancje czynne o korzystniejszym profilu dla środowiska lub zdrowia ludzi lub zwierząt. Produkty zawierające te substancje czynne mogą zatem uzyskać pozwolenie w ramach procedury uproszczonej. Azot figuruje w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 z zastrzeżeniem, że jest on wyłącznie do użytku w ograniczonych ilościach w pojemnikach gotowych do użycia.

(2) Na podstawie art. 86 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 azot jest zatwierdzony jako substancja czynna przeznaczona do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18 „insektycydy" ([2]). Zatwierdzone produkty biobójcze składające się z azotu uzyskały pozwolenie w kilku państwach członkowskich, w tym w Hiszpanii, i są dostarczane w butlach gazowych ([3]).

(3) Azot można również wytwarzać in situ z powietrza atmosferycznego. Azot wytwarzany in situ nie jest obecnie zatwierdzony do stosowania w Unii i nie jest wymieniony w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 ani umieszczony w wykazie substancji czynnych włączonych do programu przeglądu istniejących substancji czynnych w produktach biobójczych w załączniku II do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1062/2014 ([4]).

(4) Zgodnie z art. 55 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 w dniu 19 listopada 2019 r. Hiszpania przedłożyła Komisji wniosek o odstępstwo od art. 19 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, w którym to wniosku zwróciła się o zezwolenie na udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze składające się z azotu wytwarzanego in situ z powietrza atmosferycznego w celu ochrony dziedzictwa kulturowego („wniosek").

(5) Wiele organizmów szkodliwych, od owadów po mikroorganizmy, może niszczyć dziedzictwo kulturowe. Występowanie tych organizmów nie tylko może prowadzić do utraty danego dobra kultury, lecz również grozi rozprzestrzenieniem się tych organizmów na inne obiekty znajdujące się w pobliżu. Bez odpowiednich zabiegów obiekty mogą zostać nieodwracalnie uszkodzone, co naraża dziedzictwo kulturowe na znaczne ryzyko.

(6) Azot wytwarzany in situ wykorzystuje się do stworzenia kontrolowanej atmosfery o bardzo niskim stężeniu tlenu (anoksja) w stałych lub tymczasowych szczelnych namiotach lub komorach przeznaczonych do zwalczania organizmów szkodliwych występujących na obiektach dziedzictwa kulturowego. Azot jest oddzielany od powietrza atmosferycznego i jest pompowany do specjalnego namiotu lub komory, w których zawartość azotu zwiększa się do 99 %, a wskutek tego tlen zostaje niemal całkowicie wyparty. Wilgotność azotu wpompowanego do miejsca zabiegu ustala się w zależności od wymogów dla danego obiektu poddawanego zabiegowi. Organizmy szkodliwe nie mogą przetrwać w warunkach stworzonych w namiocie lub komorze.

(7) Jak stwierdzono we wniosku, w ostatnich dziesięcioleciach rozwój techniki anoksji na bazie azotu na potrzeby zabiegów wykonywanych na obiektach dziedzictwa kulturowego umożliwił instytucjom kultury (muzeom, archiwom, bibliotekom, ośrodkom ochrony i konserwacji itp.) odejście od stosowania wykorzystywanych wcześniej wysoce toksycznych substancji.

([1]) Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.

([2]) Dyrektywa Komisji 2009/89/WE z dnia 30 lipca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia azotu jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy (Dz.U. L 199 z 31.7.2009, s. 19).

([3]) Wykaz produktów, które uzyskały pozwolenie, jest dostępny na stronie: https://echa.europa.eu/fr/information-on-chemicals/biocidal-products

([4]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1062/2014 z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie programu pracy, którego celem jest systematyczne badanie wszystkich istniejących substancji czynnych zawartych w produktach biobójczych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 (Dz.U. L 294 z 10.10.2014, s. 1).

(8) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Hiszpanię stosowanie azotu wytwarzanego in situ wydaje się jedyną skuteczną techniką zwalczania organizmów szkodliwych, która może być wykorzystywana we wszystkich rodzajach materiałów i kombinacjach materiałów występujących w instytucjach kultury bez zmiany cech makroskopowych i molekularnych obiektów. Technika ta może być stosowana do zabiegów na szczególnie wrażliwych materiałach, takich jak dziedzictwo etnograficzne, mumie i sztuka współczesna, w celu ich ochrony.

(9) Metoda anoksji, określana też jako metoda modyfikowanej lub kontrolowanej atmosfery, jest wymieniona w normie EN 16790:2016 „Ochrona dziedzictwa kulturowego – zintegrowane zarządzanie ochroną przed szkodnikami (IPM) w celu ochrony dziedzictwa kulturowego", a azot jest opisany w tej normie jako „najczęściej stosowany" do wytworzenia anoksji.

(10) Dostępne są inne techniki zwalczania organizmów szkodliwych, takie jak promieniowanie gamma, techniki wstrząsu termicznego (wysokie lub niskie temperatury), mikrofale. Ponadto w tym celu można wykorzystać inne substancje czynne. Według Hiszpanii każda z tych technik ma jednak ograniczenia, jeśli chodzi o materiały, na których można ją stosować.

(11) Jak stwierdzono we wniosku, inne substancje czynne nie są wykorzystywane w instytucjach kultury ze względu na ich profil zagrożenia. Po zabiegach z wykorzystaniem tych substancji pozostałości na poddanych zabiegom obiektach mogą być stopniowo uwalniane do środowiska, co stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzi. Ma to szczególne znaczenie dla instytucji kultury, które są otwarte dla zwiedzających.

(12) Jak wskazano we wniosku, użycie promieniowania gamma mogłoby powodować zmiany DNA w obiektach, takich jak mumie lub obiekty w muzeach historii naturalnej, podczas gdy ich dalsze badania i analizy wymagają zachowania ich materiału genetycznego w nienaruszonym stanie. Ponadto stosowanie promieniowania gamma wymagałoby utworzenia specjalnych obiektów promieniotwórczych, wyposażenia przestrzeni w określony sposób, aby spełnić wymogi w zakresie bezpieczeństwa, oraz szkolenia i monitorowania personelu narażonego na promieniowanie jonizujące. Takie rozwiązania są praktycznie niewykonalne w instytucjach kultury.

(13) Zgodnie z informacjami zawartymi we wniosku procesy szoku termicznego (zabiegi mrożenia lub podgrzewania) mają niepożądany wpływ na szereg materiałów. Zabiegi z wykorzystaniem wysokiej temperatury mogą powodować zmiany powierzchni materiału organicznego, mięknienie klejów i krystalizację lipidów. Według Hiszpanii w dziedzinie ochrony dziedzictwa kulturowego praktycznie nie stosuje się zabiegów opartych na wysokich temperaturach, ponieważ wiele materiałów znajdujących się w zabytkach ruchomych ma charakter lipidowy lub białkowy (np. obrazy olejowe, tempera, rzeźby z wosku). Ponadto wzrost temperatury może wywołać niepożądane reakcje chemiczne. Podobnie zabiegi z wykorzystaniem niskiej temperatury mogłyby mieć wpływ na obróbkę i pokrycie powierzchni, jak również powodować kondensację wewnątrz pomieszczeń, w których przeprowadza się zabiegi.

(14) Jak podano we wniosku, zabiegi z wykorzystaniem mikrofal mogą wytwarzać ciepło i powodować powstawanie zmian mikroskopowych i makroskopowych w dobrach kultury.

(15) Zgodnie z informacjami zawartymi we wniosku azot w butlach nie stanowi właściwego zamiennika w przypadku instytucji kultury, ponieważ stwarza trudności praktyczne. Z uwagi na to, że butle mają ograniczoną pojemność, konieczne jest ich częste dowożenie i składowanie w oddzielnym magazynie. Zabiegi z wykorzystaniem azotu w butlach powodowałyby również wysokie koszty dla instytucji kulturalnych.

(16) Jak stwierdzono we wniosku, w ostatnich dziesięcioleciach wiele instytucji kultury zainwestowało w budowę komór do zabiegów oraz zakup generatorów azotu. Z uwagi na swą wszechstronność i przydatność do zabiegów w przypadku wszystkich materiałów anoksja na bazie azotu wytwarzanego in situ jest bardzo powszechnie stosowana w ochronie dziedzictwa kulturowego.

(17) Wymóg, aby w instytucjach kultury stosowano kilka różnych technik zwalczania organizmów szkodliwych – dostosowanych do poszczególnych materiałów i obiektów – zamiast stosować jedną technikę już znaną i odpowiednią do wszystkich materiałów, wiązałby się z dodatkowymi kosztami dla instytucji kultury oraz utrudniałby im osiągnięcie celu, jakim jest odchodzenie od stosowania bardziej niebezpiecznych substancji czynnych w swoim zintegrowanym zarządzaniu ochroną przed szkodnikami. Ponadto rezygnacja z obiektów i sprzętu, które pozyskano w celu wytwarzania anoksji na bazie azotu wytwarzanego in situ, stanowiłaby stratę z wcześniejszych inwestycji.

(18) Dyskusje dotyczące ewentualnego odstępstwa na podstawie art. 55 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 w odniesieniu do azotu wytwarzanego in situ odbyły się podczas kilku posiedzeń ([5]) grupy ekspertów Komisji z właściwych organów ds. produktów biobójczych w 2019 r.

([5]) 83., 84., 85. i 86. posiedzenie grupy ekspertów Komisji będących przedstawicielami właściwych organów państw członkowskich ds. wykonania rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Posiedzenia te odbyły się odpowiednio w maju 2019 r., lipcu 2019 r., we wrześniu 2019 r. i w listopadzie 2019 r. Protokoły tych posiedzeń są dostępne na stronie internetowej: https://ec.europa.eu/health/biocides/events_en#anchor0

(19) Ponadto na prośbę Komisji, po pierwszym podobnym wniosku Austrii o odstępstwo dla produktów składających się z azotu wytworzonego in situ, Europejska Agencja Chemikaliów przeprowadziła konsultacje publiczne w sprawie tego wniosku, umożliwiając wszystkim zainteresowanym stronom przedstawienie swoich opinii. Znaczna większość z 1 487 otrzymanych uwag była przychylna temu odstępstwu. Wielu uczestników przedstawiło wady dostępnych technik alternatywnych: zabiegi termiczne mogą uszkadzać niektóre materiały; przy stosowaniu innych substancji czynnych na artefaktach zostają toksyczne pozostałości, które są stopniowo uwalniane do środowiska; stosowanie azotu w butlach nie pozwala na kontrolę wilgotności względnej w miejscu zabiegu, która to kontrola jest konieczna przy zabiegach w przypadku niektórych materiałów.

(20) Dwie międzynarodowe organizacje reprezentujące muzea i miejsca stanowiące dziedzictwo kulturowe – Międzynarodowa Rada Muzeów i Międzynarodowa Rada Ochrony Zabytków – wyraziły zamiar złożenia wniosku o włączenie azotu wytwarzanego in situ do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012, co umożliwiłoby państwom członkowskim wydawanie pozwoleń na produkty składające się z azotu wytwarzanego in situ bez konieczności zastosowania odstępstwa zgodnie z art. 55 ust. 3 tego rozporządzenia. Przeprowadzenie oceny takiego wniosku, włączenie tej substancji do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 i uzyskanie pozwoleń na produkt wymagają jednak czasu.

(21) We wniosku wykazano, że obecnie w Hiszpanii nie są dostępne żadne odpowiednie zamienniki, ponieważ wszystkie dostępne obecnie alternatywne techniki mają wady z powodu nieprzydatności do zabiegów na wszystkich materiałach albo trudności praktycznych.

(22) W oparciu o wszystkie te argumenty należy stwierdzić, że azot wytwarzany in situ ma zasadnicze znaczenie dla ochrony dziedzictwa kulturowego w Hiszpanii i że nie są dostępne odpowiednie zamienniki. Należy zatem zezwolić Hiszpanii na udzielanie pozwoleń na udostępnianie na rynku i stosowanie produktów biobójczych składających się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego.

(23) Ewentualne włączenie azotu wytwarzanego in situ do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 oraz późniejsze udzielanie pozwoleń przez państwa członkowskie na produkty składające się z azotu wytwarzanego in situ wymaga czasu. Należy zatem zezwolić na odstępstwo na okres, który umożliwiłby zakończenie wymaganych procedur,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do dnia 31 grudnia 2024 r. Hiszpania może udzielać pozwoleń na udostępnianie na rynku i stosowanie produktów biobójczych składających się z azotu wytwarzanego in situ w celu ochrony dziedzictwa kulturowego.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Hiszpanii.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 lutego 2020 r.

W imieniu Komisji

Stella KYRIAKIDES

Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2020/1051

z dnia 16 lipca 2020 r.

kończąca ponowne dochodzenie w sprawie absorpcji w odniesieniu do przywozu niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej [1] („rozporządzenie podstawowe"), w szczególności jego art. 9 ust. 1 i art. 12,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

(1) W dniu 18 grudnia 2019 r. Komisja ogłosiła wznowienie dochodzenia antydumpingowego w sprawie przywozu niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej poprzez opublikowanie zawiadomienia o wznowieniu dochodzenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* [2] („zawiadomienie o wznowieniu dochodzenia").

(2) Komisja wznowiła dochodzenie w następstwie wniosku złożonego przez ośmiu producentów unijnych („wnioskodawców") reprezentujących ponad 25 % łącznej produkcji unijnej niektórych artykułów z żeliwa. Wniosek ten zawierał dowody na to, że po okresie objętym pierwotnym dochodzeniem i po nałożeniu tymczasowych ceł antydumpingowych, chińskie ceny eksportowe niektórych artykułów z żeliwa uległy zmniejszeniu oraz że nie nastąpiły wystarczające zmiany cen odsprzedaży na rynku unijnym. Dowody te zostały uznane za wystarczające dla uzasadnienia wznowienia dochodzenia.

(3) W zawiadomieniu o wznowieniu dochodzenia Komisja wezwała zainteresowane strony do skontaktowania się z nią w celu wzięcia udziału w ponownym dochodzeniu. Ponadto Komisja wyraźnie poinformowała wnioskodawców, znanych producentów eksportujących, znanych importerów, władze Chińskiej Republiki Ludowej o ponownym dochodzeniu w sprawie absorpcji, a także zaprosiła ich do wzięcia udziału w tym dochodzeniu.

2. WYCOFANIE SKARGI I ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA

(4) Pismem z dnia 15 maja 2020 r. wnioskodawcy powiadomili Komisję o wycofaniu swojego wniosku.

(5) Zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenie podstawowego, w przypadku wycofania wniosku postępowanie może zostać zakończone, o ile nie jest to sprzeczne z interesem Unii.

(6) Ponowne dochodzenie w sprawie absorpcji nie ujawniło żadnych okoliczności wskazujących, że zakończenie ponownego dochodzenia w sprawie absorpcji nie leżałoby w interesie Unii.

(7) Komisja uznała zatem, że ponowne dochodzenie w sprawie absorpcji dotyczące przywozu do Unii niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej powinno zostać zakończone bez zmiany obowiązujących środków.

(8) Zainteresowane strony zostały odpowiednio poinformowane i umożliwiono im przedstawienie uwag. Nie otrzymano jednak żadnych uwag od zainteresowanych stron, które prowadziłyby do wniosku, że zakończenie ponownego dochodzenia w sprawie absorpcji nie byłoby w interesie Unii.

(9) Niniejsza decyzja jest zgodna z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego,

---

[1] Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

[2] Zawiadomienie o wznowieniu dochodzenia antydumpingowego w odniesieniu do przywozu niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C 425 z 18.12.2019, s. 9).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Ponowne dochodzenie w sprawie absorpcji dotyczące przywozu niektórych artykułów z żeliwa, obecnie objętych kodami CN ex 7325 10 00 (kod TARIC 7325 10 00 31) i ex 7325 99 90 (kod TARIC 7325 99 90 80), pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej zostaje niniejszym zakończone.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2020 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ZALECENIA

ZALECENIE RADY (UE) 2020/1052

z dnia 16 lipca 2020 r.

zmieniające zalecenie Rady (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. b) i e) oraz art. 292 zdania pierwsze i drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 30 czerwca 2020 r. Rada przyjęła zalecenie Rady w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia ([1]) („zalecenie Rady").

(2) Zalecenie Rady stanowi, że państwa członkowskie powinny w sposób skoordynowany stopniowo znosić tymczasowe ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE począwszy od dnia 1 lipca 2020 r. w odniesieniu do rezydentów państw trzecich wymienionych w załączniku I do zalecenia Rady. Co dwa tygodnie wykaz państw trzecich, o którym mowa w załączniku I, powinien podlegać przeglądowi i – stosownie do przypadku – ewentualnej aktualizacji, dokonywanych przez Radę po przeprowadzeniu ścisłych konsultacji z Komisją oraz stosownymi agencjami i służbami UE, po dokonaniu ogólnej oceny opartej na metodyce, kryteriach i informacjach, o których mowa w zaleceniu Rady.

(3) Od tego czasu – w ścisłym porozumieniu z Komisją i stosownymi agencjami i służbami UE – toczą się w Radzie dyskusje na temat przeglądu wykazu państw trzecich zawartego w załączniku I do zalecenia Rady oraz z zastosowaniem kryteriów i metod określonych w zaleceniu Rady. W wyniku tych dyskusji należy zmienić wykaz państw trzecich zawarty w załączniku I. W szczególności należy z niego usunąć Serbię i Czarnogórę.

(4) Kontrola graniczna leży w interesie nie tylko państwa członkowskiego, na którego granicach zewnętrznych jest ona dokonywana, ale w interesie wszystkich państw członkowskich, które zniosły kontrolę na granicach wewnętrznych. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić koordynację środków podejmowanych na granicach zewnętrznych w celu zapewnienia dobrze funkcjonującej strefy Schengen. W tym celu, począwszy od dnia 16 lipca 2020 r., państwa członkowskie powinny w sposób skoordynowany kontynuować znoszenie tymczasowego ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do rezydentów państw trzecich wymienionych w załączniku I do zalecenia Rady zmienionego niniejszym zaleceniem.

(5) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego zalecenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje. Ponieważ niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 wspomnianego protokołu Dania – w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego zalecenia – podejmuje decyzję, czy je wprowadzi w życie.

(6) Niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ([2]); Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związana ani go nie stosuje.

(7) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji Rady 1999/437/WE ([3]).

([1]) Dz.U. L 208I z 1.7.2020, s. 1.

([2]) Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

([3]) Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

(8) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji 1999/437/WE ([4]) w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ([5]).

(9) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE ([6]) w związku z art. 3 decyzji 2011/350/UE ([7]),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

W zaleceniu Rady (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 1 akapit pierwszy zalecenia Rady otrzymuje brzmienie:

„1. Począwszy od dnia 16 lipca 2020 r. państwa członkowskie powinny w sposób skoordynowany stopniowo znosić tymczasowe ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do rezydentów państw trzecich wymienionych w załączniku I.";

2) załącznik I do zalecenia otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

Państwa trzecie, których rezydentów nie powinno dotyczyć tymczasowe ograniczenie na granicach zewnętrznych dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE

1. ALGIERIA
2. AUSTRALIA
3. KANADA
4. GRUZJA
5. JAPONIA
6. MAROKO
7. NOWA ZELANDIA
8. RWANDA
9. KOREA POŁUDNIOWA
10. TAJLANDIA

([4]) Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.
([5]) Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).
([6]) Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.
([7]) Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

11. TUNEZJA
12. URUGWAJ
13. CHINY (*).

(*) Z zastrzeżeniem potwierdzenia zasady wzajemności."

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

REGULAMINY WEWNĘTRZNE

DECYZJA RADY ZARZĄDZAJĄCEJ WSPÓLNEGO PRZEDSIĘWZIĘCIA NA RZECZ TECHNOLOGII OGNIW PALIWOWYCH I TECHNOLOGII WODOROWYCH 2

z dnia 26 maja 2020 r.

ustanawiająca przepisy wewnętrzne dotyczące ograniczenia pewnych praw osób, których dane dotyczą, w związku z przetwarzaniem danych osobowych w ramach funkcjonowania Wspólnego Przedsięwzięcia FCH 2

RADA ZARZĄDZAJĄCA WSPÓLNEGO PRZEDSIĘWZIĘCIA NA RZECZ TECHNOLOGII OGNIW PALIWOWYCH I TECHNOLOGII WODOROWYCH 2 (zwanego dalej „Wspólnym Przedsięwzięciem FCH 2"),

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE ([1]), w szczególności jego art. 25,

uwzględniając statut załączony do rozporządzenia Rady (UE) nr 559/2014 z dnia 6 maja 2014 r. w sprawie ustanowienia Wspólnego Przedsięwzięcia na rzecz Technologii Ogniw Paliwowych i Technologii Wodorowych 2 ([2]), w szczególności jego art. 7 ust. 3 lit. r),

uwzględniając wytyczne Europejskiego Inspektora Ochrony Danych („EIOD") dotyczące art. 25 nowego rozporządzenia oraz przepisów wewnętrznych,

po zasięgnięciu opinii EIOD w dniu 12 listopada 2019 r., zgodnie z art. 41 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1725,

uwzględniając zalecenia Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (EIOD) z dnia 18 grudnia 2019 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 prowadzi swoją działalność zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 559/2014.

(2) Zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 ograniczenia w stosowaniu art. 14–22, 35 i 36, jak również art. 4 tego rozporządzenia, jeżeli nie opierają się na aktach prawnych przyjętych na podstawie Traktatów, powinny być oparte na przepisach wewnętrznych przyjętych przez wspólne przedsięwzięcie, o ile przepisy te odpowiadają prawom i obowiązkom przewidzianym w art. 14–22.

(3) Te przepisy wewnętrzne, w tym przepisy dotyczące oceny niezbędności i proporcjonalności ograniczenia, nie powinny mieć zastosowania w przypadku, gdy ograniczenie praw osób, których dane dotyczą, określa akt prawny przyjęty na podstawie Traktatów.

(4) Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2, wykonując swoje obowiązki dotyczące ustanowionych w rozporządzeniu (UE) 2018/1725 praw osób, których dane dotyczą, rozważa, czy zastosowanie ma którekolwiek z odstępstw przewidzianych w tym rozporządzeniu.

(5) Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 może, w ramach swojej działalności administracyjnej, prowadzić dochodzenia administracyjne, postępowania dyscyplinarne i czynności wstępne związane z przypadkami potencjalnych nieprawidłowości zgłaszanymi do OLAF, rozpatrywać sprawy związane ze zgłoszeniami przypadków naruszeń przez sygnalistów, przeprowadzać (formalne i nieformalne) procedury dotyczące nękania, rozpatrywać wewnętrzne i zewnętrzne skargi, prowadzić audyty wewnętrzne, prowadzić dochodzenia właściwe dla inspektora ochrony danych zgodnie z art. 45 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1725 oraz dochodzenia wewnętrzne dotyczące bezpieczeństwa (informatycznego).

([1]) Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39.
([2]) Dz.U. L 169 z 7.6.2014, s. 108.

(6) Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 przetwarza kilka kategorii danych osobowych, w tym „twarde dane" (dane „obiektywne", takie jak dane umożliwiające identyfikację, dane kontaktowe, dane zawodowe, dane administracyjne, dane pozyskane z określonych źródeł, dane pochodzące z łączności elektronicznej oraz dane dotyczące ruchu) i „miękkie dane" (dane „subiektywne" związane ze sprawą, takie jak tok rozumowania, dane behawioralne, oceny, dane o zachowaniu i postępowaniu, jak również dane związane z przedmiotem procedury lub czynności bądź przedstawione w związku z nimi) ([3]).

(7) Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 reprezentowane przez Dyrektora Wykonawczego działa w charakterze administratora danych niezależnie od dalszego delegowania roli administratora w ramach Wspólnego Przedsięwzięcia FCH 2, aby odzwierciedlić odpowiedzialność operacyjną za określone operacje przetwarzania danych osobowych.

(8) Dane osobowe przechowywane są w sposób bezpieczny w środowisku elektronicznym lub w formie papierowej, co zapobiega bezprawnemu dostępowi do tych danych lub przekazywaniu ich osobom, które nie są ich odbiorcami zgodnie z zasadą ograniczonego dostępu. Przetwarzane dane osobowe są przechowywane przez okres nie dłuższy niż to konieczne i właściwe dla celów, dla których są przetwarzane, określony w zawiadomieniach o ochronie danych, oświadczeniach o ochronie prywatności lub rejestrach Wspólnego Przedsięwzięcia FCH 2.

(9) Przepisy wewnętrzne należy stosować w odniesieniu do wszystkich operacji przetwarzania prowadzonych przez Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 w ramach prowadzenia dochodzeń administracyjnych, postępowań dyscyplinarnych, czynności wstępnych związanych z przypadkami potencjalnych nieprawidłowości zgłaszanymi do OLAF, procedur dotyczących przypadków naruszeń zgłaszanych przez sygnalistów oraz (formalnych i nieformalnych) procedur dotyczących przypadków nękania, rozpatrywania wewnętrznych i zewnętrznych skarg, prowadzenia audytów wewnętrznych, dochodzeń prowadzonych przez inspektora ochrony danych zgodnie z art. 45 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1725 oraz dochodzeń dotyczących bezpieczeństwa (informatycznego) prowadzonych wewnętrznie lub z udziałem podmiotów zewnętrznych (np. CERT-EU).

(10) Przepisy te powinny mieć zastosowanie do operacji przetwarzania prowadzonych przed uruchomieniem procedur, o których mowa powyżej, w trakcie tych procedur oraz podczas monitorowania działań następczych podjętych na podstawie wyników tych procedur. Powinny one również obejmować pomoc i współpracę ze strony Wspólnego Przedsięwzięcia FCH 2 na rzecz organów krajowych i organizacji międzynarodowych, wykraczające poza prowadzone przez wspólne przedsięwzięcie dochodzenia administracyjne.

(11) W przypadkach, w których zastosowanie mają przepisy wewnętrzne, Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 musi uzasadnić, dlaczego ograniczenia są absolutnie niezbędne i proporcjonalne w demokratycznym społeczeństwie i nie naruszają istoty podstawowych praw i wolności.

(12) W tym kontekście Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 podczas przeprowadzania wspomnianych procedur ma obowiązek przestrzegać w możliwie najszerszym zakresie praw podstawowych osób, których dane dotyczą, w szczególności związanych z prawem do uzyskania informacji, prawem dostępu, prawem do sprostowania, prawem do usunięcia danych, prawem do ograniczenia przetwarzania danych, prawem do zawiadomienia o naruszeniu ochrony danych osobowych przysługującym osobie, której dane dotyczą, lub prawem do poufności łączności, które to prawa przewidziano w rozporządzeniu (UE) 2018/1725.

(13) Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 może być jednak zobowiązane do ograniczenia informacji udzielanych osobom, których dane dotyczą, i innych praw osób, których dane dotyczą, w celu zapewnienia ochrony – w szczególności – własnych dochodzeń, dochodzeń i postępowań prowadzonych przez inne organy publiczne, jak również praw innych osób w związku z prowadzonymi przez wspólne przedsięwzięcie dochodzeniami lub innymi procedurami.

(14) Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 może zatem ograniczyć informacje w celu ochrony dochodzenia oraz ochrony praw podstawowych i wolności innych osób, których dane dotyczą.

(15) Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 powinno okresowo monitorować, czy mają zastosowanie warunki uzasadniające ograniczenie, oraz znieść ograniczenie, gdy tylko okoliczności, które je uzasadniają, przestają mieć zastosowanie.

(16) Administrator powinien informować inspektora ochrony danych w chwili odroczenia i podczas przeglądu,

([3]) W przypadku współadministrowania dane przetwarzane są zgodnie ze środkami i celami ustanowionymi w odnośnej umowie między współadministratorami w sposób określony w art. 28 rozporządzenia (UE) 2018/1725.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsza decyzja określa zasady dotyczące warunków, na jakich Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 w ramach prowadzonych przez nie procedur określonych w ust. 2 może – zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) 2018/1725 – ograniczyć stosowanie praw przewidzianych w art. 14–21, 35 i 36, jak również art. 4 tego rozporządzenia.

2. W ramach działalności administracyjnej Wspólnego Przedsięwzięcia FCH 2 niniejsza decyzja ma zastosowanie w odniesieniu do operacji przetwarzania danych osobowych prowadzonych przez Biuro Programowe na potrzeby przeprowadzania dochodzeń administracyjnych, postępowań dyscyplinarnych, czynności wstępnych związanych z przypadkami potencjalnych nieprawidłowości zgłaszanymi do OLAF, rozpatrywania spraw związanych ze zgłoszeniami przypadków naruszeń przez sygnalistów, przeprowadzania (formalnych i nieformalnych) procedur dotyczących nękania, rozpatrywania wewnętrznych i zewnętrznych skarg, prowadzenia audytów wewnętrznych, dochodzeń prowadzonych przez inspektora ochrony danych zgodnie z art. 45 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1725 oraz dochodzeń dotyczących bezpieczeństwa (informatycznego) prowadzonych wewnętrznie lub z udziałem podmiotu zewnętrznego (np. CERT-UE).

3. Przedmiotowe dane obejmują kategorię „twarde dane" (dane „obiektywne", takie jak dane umożliwiające identyfikację, dane kontaktowe, dane zawodowe, dane administracyjne, dane pozyskane z określonych źródeł, dane pochodzące z łączności elektronicznej oraz dane dotyczące ruchu) oraz kategorię „miękkie dane" (dane „subiektywne" związane ze sprawą, takie jak tok rozumowania, dane behawioralne, oceny, dane o zachowaniu i postępowaniu, jak również dane związane z przedmiotem procedury lub czynności bądź przedstawione w związku z nimi).

4. Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2, wykonując swoje obowiązki dotyczące ustanowionych w rozporządzeniu (UE) 2018/1725 praw osób, których dane dotyczą, rozważa, czy zastosowanie ma którekolwiek z odstępstw przewidzianych w tym rozporządzeniu.

5. Z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszej decyzji ograniczenia mogą dotyczyć następujących praw: udzielania informacji osobom, których dane dotyczą, prawa dostępu, prawa do sprostowania, prawa do usunięcia danych, prawa do ograniczenia przetwarzania, prawa do zawiadomienia o naruszeniu ochrony danych osobowych przysługującego osobie, której dane dotyczą, lub prawa do poufności łączności.

Artykuł 2

Określenie administratora

Administratorem operacji przetwarzania jest Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2, reprezentowane przez Dyrektora Wykonawczego, który może przekazać funkcję administratora. Osoby, których dane dotyczą, informuje się o przekazaniu funkcji administratora w zawiadomieniach o ochronie danych lub rejestrach publikowanych na stronie internetowej lub w intranecie Wspólnego Przedsięwzięcia FCH 2.

Artykuł 3

Określenie zabezpieczeń

1. Wspólne przedsięwzięcie ustanawia następujące zabezpieczenia mające na celu zapobieganie nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu danych osobowych ([4]):

a) dokumenty w formie papierowej są przechowywane w zabezpieczonych szafkach, do których dostęp ma wyłącznie upoważniony personel;

b) wszystkie dane elektroniczne są przechowywane w bezpiecznej aplikacji informatycznej zgodnej z normami bezpieczeństwa wspólnego przedsięwzięcia, jak również w konkretnych folderach elektronicznych, do których dostęp ma tylko upoważniony personel. Odpowiedni poziom dostępu jest przyznawany indywidualnie;

c) baza danych jest chroniona hasłem w ramach systemu pojedynczego logowania i łączy się automatycznie z identyfikatorem i hasłem użytkownika. Zastępowanie użytkowników jest bezwzględnie zabronione. Rejestry elektroniczne są przechowywane w bezpieczny sposób w celu ochrony poufności i ochrony prywatności zawartych w nich danych;

d) wszystkie osoby z dostępem do danych mają obowiązek zachować ich poufność.

([4]) Wykaz ten nie jest wyczerpujący.

2. Okres przechowywania danych osobowych, o których mowa w art. 1 ust. 3, nie może być dłuższy niż to konieczne i właściwe ze względu na cele, dla których dane te są przetwarzane. W żadnym przypadku nie może on być dłuższy niż okres przechowywania określony w zawiadomieniach o ochronie danych, oświadczeniach o ochronie prywatności lub rejestrach, o których mowa w art. 6.

3. W sytuacji, gdy Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 rozważa zastosowanie ograniczenia, należy porównać zagrożenie dla praw i wolności osób, których dane dotyczą, z zagrożeniem – w szczególności – dla praw i wolności innych osób, których dane dotyczą, jak również z zagrożeniem unieważnienia skutku dochodzeń lub procedur wspólnego przedsięwzięcia, np. ze względu na zniszczenie materiału dowodowego. Zagrożenia dla praw i wolności osób, których dane dotyczą, wiążą się przede wszystkim, choć nie wyłącznie, z zagrożeniem utraty reputacji oraz zagrożeniem dla prawa do obrony oraz prawa do bycia wysłuchanym.

Artykuł 4

Ograniczenia

1. Wszelkie ograniczenia są stosowane przez Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 wyłącznie w celu:

a) ochrony bezpieczeństwa narodowego, bezpieczeństwa publicznego lub obronności państw członkowskich;

b) zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych lub wykonywania kar, w tym ochrony przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobiegania takim zagrożeniom;

c) realizacji innych ważnych celów leżących w ogólnym interesie publicznym Unii lub państwa członkowskiego, w szczególności celów wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii lub ważnego interesu gospodarczego lub finansowego Unii lub państwa członkowskiego, w tym kwestii pieniężnych, budżetowych i podatkowych, zdrowia publicznego i zabezpieczenia społecznego;

d) zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego instytucji i organów Unii, w tym ich sieci łączności elektronicznej;

e) zapobiegania naruszeniom zasad etyki w zawodach regulowanych, prowadzenia postępowań w takich sprawach, ich wykrywania oraz ścigania;

f) zapewnienia funkcji kontrolnych, inspekcyjnych lub regulacyjnych związanych, nawet sporadycznie, ze sprawowaniem władzy publicznej w przypadkach, o których mowa w lit. a)–c);

g) ochrony osoby, której dane dotyczą, lub praw i wolności innych osób;

h) egzekucji roszczeń cywilnoprawnych.

2. Jako szczególne zastosowanie w celach opisanych w ust. 1 powyżej Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 może zastosować ograniczenia w następujących okolicznościach:

a) w odniesieniu do danych osobowych wymienianych ze służbami Komisji lub z innymi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii;

   w przypadku gdy taka służba Komisji bądź instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii jest uprawniona do ograniczenia wykonywania praw wymienionych w wykazie na podstawie innych aktów przewidzianych w art. 25 rozporządzenia (UE) 2018/1725 lub zgodnie z rozdziałem IX tego rozporządzenia lub z aktami założycielskimi innych instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii;

   jeżeli cel takiego ograniczenia ze strony służby Komisji bądź instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii byłby zagrożony, w przypadku gdy wspólne przedsięwzięcie nie stosowałoby równoważnego ograniczenia w odniesieniu do tych samych danych osobowych;

b) w odniesieniu do danych osobowych wymienianych z właściwymi organami państw członkowskich;

   jeżeli właściwe organy państw członkowskich są uprawnione do ograniczenia wykonywania praw wymienionych w wykazie na podstawie aktów, o których mowa w art. 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ([5]), lub na mocy środków krajowych transponujących art. 13 ust. 3, art. 15 ust. 3 lub art. 16 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 ([6]);

([5]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

([6]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

jeżeli cel takiego ograniczenia ze strony właściwego organu byłby zagrożony, w przypadku gdy wspólne przedsięwzięcie nie stosowałoby równoważnego ograniczenia w odniesieniu do tych samych danych osobowych;

c) w odniesieniu do danych osobowych wymienianych z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi, w przypadku gdy istnieją wyraźne dowody na to, że wykonywanie tych praw i obowiązków może zagrozić współpracy wspólnego przedsięwzięcia z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi w wykonywaniu jego zadań.

Przed zastosowaniem ograniczeń w okolicznościach, o których mowa w akapicie pierwszym w lit. a) i b), Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 konsultuje się z odpowiednimi służbami Komisji, instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii lub właściwymi organami państw członkowskich, o ile nie jest jasne dla Wspólnego Przedsięwzięcia FCH 2, że stosowanie ograniczenia jest przewidziane w jednym z aktów, o których mowa w tych literach.

Artykuł 5

Ograniczenia praw osób, których dane dotyczą

1. W należycie uzasadnionych przypadkach i na warunkach określonych w niniejszej decyzji, o ile jest to niezbędne i proporcjonalne, administrator może ograniczyć następujące prawa w kontekście operacji przetwarzania wymienionych w ust. 2 poniżej:

a) prawo do informacji;

b) prawo dostępu;

c) prawo do sprostowania, usunięcia i ograniczenia przetwarzania danych;

d) przysługujące osobie, której dane dotyczą, prawo do zawiadomienia o naruszeniu ochrony danych osobowych;

e) prawo do poufności łączności elektronicznej.

2. Zgodnie z art. 25 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) 2018/1725, w uzasadnionych przypadkach i na warunkach określonych w niniejszej decyzji administrator może stosować ograniczenia w kontekście następujących operacji przetwarzania:

a) przeprowadzania dochodzeń administracyjnych i postępowań dyscyplinarnych;

b) czynności wstępnych związanych z przypadkami potencjalnych nieprawidłowości zgłaszanymi do Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF);

c) procedur związanych ze zgłoszeniami przypadków naruszeń przez sygnalistów;

d) (formalnych i nieformalnych) procedur podejmowanych w przypadkach nękania ([7]);

e) rozpatrywania wewnętrznych i zewnętrznych skarg;

f) audytów wewnętrznych;

g) postępowań prowadzonych przez inspektora ochrony danych zgodnie z art. 45 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1725;

h) dochodzeń dotyczących bezpieczeństwa (informatycznego) prowadzonych wewnętrznie lub z udziałem podmiotów zewnętrznych (np. CERT-EU);

i) w ramach zarządzania dotacjami lub procedury udzielania zamówień po upływie terminu składania zaproszeń do składania wniosków lub składania ofert ([8]).

Ograniczenie to stosuje się tak długo, jak długo mają zastosowanie przyczyny je uzasadniające.

3. W przypadku gdy wspólne przedsięwzięcie ogranicza – całkowicie lub częściowo – stosowanie praw wymienionych w ust. 1 powyżej, podejmuje kroki określone w art. 6 i 7 niniejszej decyzji.

4. Jeżeli osoby, których dane dotyczą, żądają dostępu do swoich danych osobowych przetwarzanych w kontekście co najmniej jednej sprawy lub do konkretnej operacji przetwarzania zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) 2018/1725, Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 ogranicza się w ocenie wniosku wyłącznie do takich danych osobowych.

([7]) Ta operacja przetwarzania **nie** ma zastosowania do art. 5 ust. 1 lit. d).
([8]) Ta operacja przetwarzania ma zastosowanie **wyłącznie** do art. 5 ust. 1 lit. c).

Artykuł 6

Niezbędność i proporcjonalność ograniczeń

1. Wszelkie ograniczenia określone w art. 5 muszą być niezbędne i proporcjonalne oraz uwzględniać zagrożenia dla praw i wolności osób, których dane dotyczą, oraz nie mogą naruszać istoty podstawowych praw i wolności w demokratycznym społeczeństwie.

2. Jeżeli rozważa się zastosowanie ograniczenia, przeprowadza się analizę niezbędności i proporcjonalności na podstawie niniejszych przepisów. Analizę tę przeprowadza się również w kontekście okresowego przeglądu, po dokonaniu oceny, czy nadal mają zastosowanie faktyczne i prawne przyczyny ograniczenia. Proces ten dokumentuje się wewnętrzną notą oceny dla celów rozliczalności, osobno dla każdego przypadku.

3. Ograniczenia są tymczasowe i zostają zniesione, gdy tylko uzasadniające je okoliczności przestają mieć zastosowanie. W szczególności, w przypadku gdy uznaje się, że wykonanie takiego ograniczonego prawa nie mogłoby już unieważnić skutku nałożonego ograniczenia ani negatywnie wpływać na prawa lub wolności innych osób, których dane dotyczą.

Wspólne przedsięwzięcie dokonuje przeglądu stosowania ograniczenia co sześć miesięcy od chwili przyjęcia ograniczenia, jak również z chwilą zakończenia danego dochodzenia, danej procedury lub danego postępowania przygotowawczego. Następnie administrator co sześć miesięcy monitoruje konieczność zachowania jakiegokolwiek ograniczenia.

4. Jeżeli Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 stosuje – całkowicie lub częściowo – ograniczenia określone w art. 5 niniejszej decyzji, odnotowuje powody ograniczenia i podstawę prawną zgodnie z ust. 1 powyżej, w tym ocenę niezbędności i proporcjonalności ograniczenia.

Zapis ten oraz – w stosownych przypadkach – dokumenty opisujące okoliczności faktyczne i prawne leżące u podstaw ograniczenia zostają zarejestrowane. Udostępnia się je na żądanie Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.

Artykuł 7

Obowiązek informowania

1. Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 zamieszcza informacje o potencjalnym ograniczeniu praw w zawiadomieniach o ochronie danych, oświadczeniach o ochronie prywatności lub rejestrach w rozumieniu art. 31 rozporządzenia (UE) 2018/1725, publikowanych na stronie internetowej lub w intranecie, gdzie zawarta jest informacja dla osób, których dane dotyczą, na temat praw przysługujących im w ramach danej procedury. W informacjach tych wskazuje się prawa, które mogą podlegać ograniczeniu, przyczyny ograniczenia oraz potencjalny okres obowiązywania ograniczenia.

Nie naruszając przepisów art. 6 ust. 4, Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 – w sytuacji gdy jest to proporcjonalne – bez zbędnej zwłoki informuje również na piśmie indywidualnie wszystkie osoby, których dane dotyczą, uznawane za osoby objęte konkretną operacją przetwarzania, o przysługujących im prawach odnośnie do obecnych lub przyszłych ograniczeń.

2. W przypadku gdy Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 ogranicza – całkowicie lub częściowo – prawa określone w art. 5, informuje osobę, której dane dotyczą, o stosowanym ograniczeniu i jego głównych przyczynach, jak również o możliwości wniesienia skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i możliwości skorzystania z sądowego środka ochrony prawnej przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Wspólne przedsięwzięcie może zgodnie z art. 25 ust. 8 rozporządzenia (UE) 2018/1725 wstrzymać przekazanie informacji, o których mowa w ust. 2, pominąć je lub go odmówić, gdyby mogło ono unieważnić skutek ograniczenia.

Artykuł 8

Przegląd dokonywany przez inspektora ochrony danych

1. Wspólne Przedsięwzięcie FCH 2 bez zbędnej zwłoki informuje inspektora ochrony danych wspólnego przedsięwzięcia o każdym przypadku ograniczenia przez administratora stosowania praw osób, których dane dotyczą, lub rozszerzenia ograniczenia zgodnie z niniejszą decyzją. Administrator zapewnia inspektorowi ochrony danych dostęp do rejestru zawierającego ocenę niezbędności i proporcjonalności ograniczenia oraz odnotowuje w rejestrze datę powiadomienia inspektora ochrony danych.

2. Inspektor ochrony danych może zwrócić się do administratora na piśmie o dokonanie przeglądu stosowania ograniczeń. Administrator informuje inspektora ochrony danych na piśmie o wyniku żądanego przeglądu.

3. Inspektor ochrony danych uczestniczy w procedurze przez cały czas jej trwania. Administrator informuje inspektora ochrony danych o zniesieniu ograniczenia.

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 maja 2020 r.

W imieniu Rady Zarządzającej Wspólnego Przedsięwzięcia FCH 2

Valérie BOUILLON-DELPORTE

Przewodnicząca Rady Zarządzającej

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do decyzji Rady (WPZiB) 2019/797 z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie środków ograniczających w celu zwalczania cyberataków zagrażających Unii lub jej państwom członkowskim

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 129 I z dnia 17 maja 2019 r.)

Strona 16, art. 5 ust. 3 akapit pierwszy lit. a):

zamiast: „a) są niezbędne do zaspokojenia podstawowych potrzeb osób fizycznych wymienionych w załączniku […]",

powinno być: „a) są niezbędne do zaspokojenia podstawowych potrzeb osób fizycznych i prawnych, podmiotów lub organów wymienionych w załączniku […]".

Sprostowanie do rozporządzenia Rady (UE) 2019/796 z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie środków ograniczających w celu zwalczania cyberataków zagrażających Unii lub jej państwom członkowskim

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 129 I z dnia 17 maja 2019 r.)

Strona 4, art. 4 ust. 1 lit. a):

zamiast: „a) niezbędne do zaspokojenia podstawowych potrzeb osób fizycznych wymienionych w wykazie w załączniku I […]”,

powinno być: „a) niezbędne do zaspokojenia podstawowych potrzeb osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów wymienionych w wykazie w załączniku I […]”.

Sprostowanie do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/273 z dnia 11 grudnia 2017 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli, rejestru winnic, dokumentów towarzyszących i świadectw, rejestru przychodów i rozchodów, obowiązkowych deklaracji, powiadomień i publikowania zgłoszonych informacji, oraz uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do odpowiednich kontroli i kar, zmieniającego rozporządzenia Komisji (WE) nr 555/2008, (WE) nr 606/2009 i (WE) nr 607/2009 oraz uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 436/2009 i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/560

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 58 z dnia 28 lutego 2018 r.)

Strona 50, załącznik VI część II pkt A, Świadectwo do celów wywozu wina, akapit drugi i trzeci w pierwszej komórce:

zamiast: „Jest to wielofunkcyjne świadectwo, ustanowione zgodnie z art. 12 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/273 do celów

świadectwa pochodzenia, świadectwa fitosanitarne i świadectwa autentyczności”,

powinno być: „Jest to wielofunkcyjne świadectwo, ustanowione zgodnie z art. 12 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/273 do celów

świadectwa pochodzenia, świadectwa zdrowia i świadectwa autentyczności”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL